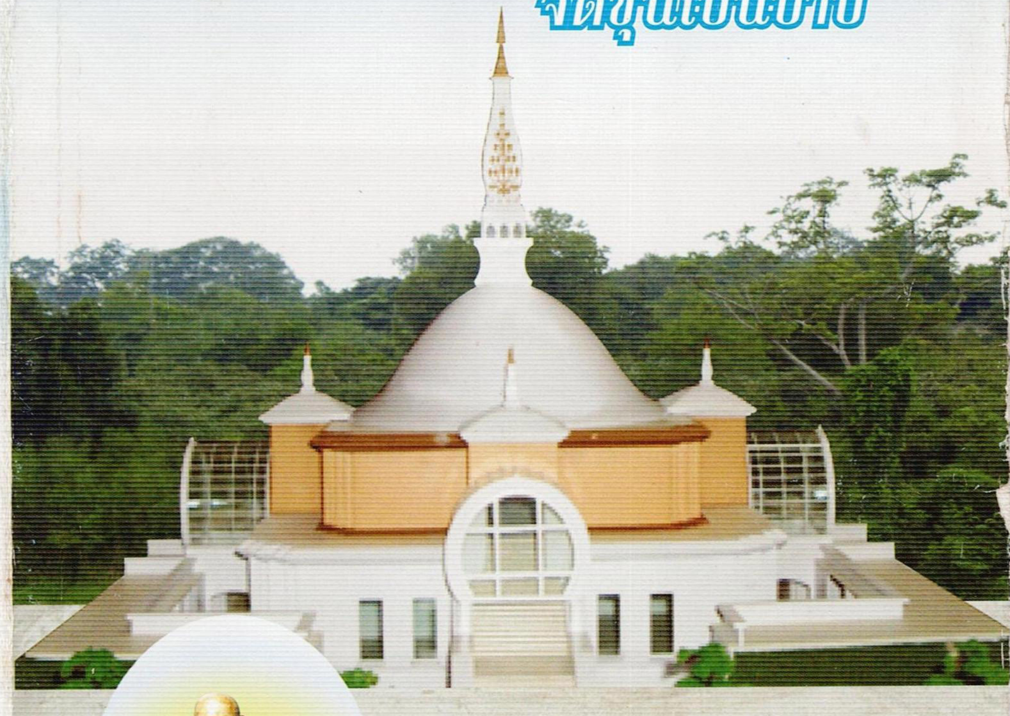
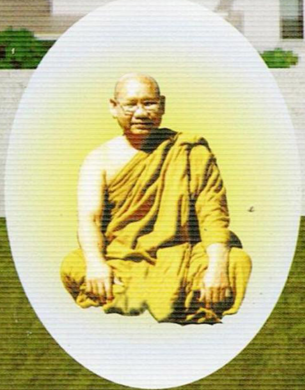
จิตใสเป็นบุญ จิตขุ่นเป็นบาป

หลวงพ่อโสภณ โอภาโส

พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า

" กรรมที่มนุษย์ได้สะสมไว้แล้ว กรรมนั้นเป็นของเราเอง ไม่ใช่ของคนอื่น นี่คือกรรมของเรา เกิดมาชาติไหนก็เหมือนกัน ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกัน เราเชื่อว่ากรรมใดที่มนุษย์สะสมไว้แล้ว กรรมนั้นแหละ จะนำเราไปสู่ความสุขหรือความทุกข์ "

———❀ ❀ ❀ ❀ ❀———

ภาพปกหน้า พระธาตุเจดีย์สัมมาสัมโพธิญาณ (แบบจำลอง)

พระธาตุเจดีย์สัมมาสัมโพธิญาณ (เฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา ร.๙) เป็นแบบผสมผสานของพระธาตุเจดีย์ทั้ง ๔ ภาค มารวมกันไว้ ณ เจดีย์องค์นี้ คือ

- ส่วนยอดของเจดีย์ มีลักษณะแบบของพระธาตุพนม ซึ่งจะบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ
- ส่วนคอบัลลังก์ นำลักษณะมาจากพระธาตุเจดีย์วัดมหาธาตุ จ.นครศรีธรรมราช
- ส่วนกลางของเจดีย์ เป็นลักษณะขององค์พระปฐมเจดีย์ จ.นครปฐม
- ส่วนเหนือฐานเจดีย์ เป็นการย่อมุมไม้ ๑๒ ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของพระธาตุดอยสุเทพ จ.เชียงใหม่

ในส่วนฐานล่างของเจดีย์เป็นทรงสี่เหลี่ยม สี่มุข หมายถึงอริยสัจ ๔ และอาจหมายถึงการประกาศธรรมไปยังพุทธบริษัททั้ง ๔ คือ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา หรือหมายถึงสติปัฏฐาน ๔ ก็ได้ พร้อมกันนี้ ยังมีสัญลักษณ์ของสถูปเจดีย์พระปรินิพพาน เมืองกุสินารา ประเทศอินเดีย และประดิษฐานพระพุทธรูปปางปรินิพพาน (ภาพปกหลัง) ที่แกะด้วยหินทั้งก้อนมีลักษณะเท่าองค์จริง ที่ประดิษฐาน ณ สถูปมหาเจดีย์ เมืองกุสินารา ประเทศอินเดีย เพื่อให้ชาวพุทธได้มีโอกาสมา กราบนมัสการ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เสมือนได้ไปกราบที่ เมืองกุสินารา ประเทศอินเดีย

ขนาด "องค์พระธาตุเจดีย์สัมมาสัมโพธิญาณ เฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา ร.๙"

เจดีย์ สูง ๔๕.๐๐ เมตร ซึ่งเท่ากับจำนวนพรรษาที่พระพุทธองค์ได้เสียสละเวลา อบรมเผยแผ่หลักธรรมคำสอน เป็นระยะเวลาถึง ๔๕ พรรษา

ฐานเจดีย์ กว้าง ๔๐.๐๐ เมตร หมายถึง องค์กรรมฐาน ๔๐ กอง และลักษณะเป็น ๘ เหลี่ยม ให้ความหมายถึง มรรคมีองค์ ๘

จิตใสเป็นบุญ จิตขุ่นเป็นบาป

เนื่องในวันทอดกฐินสามัคคี ประจำปี ๒๕๕๐
๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

วัดบึงลัฎฐิวัน
ตำบลท่าหลวง อำเภอท่าเรือ
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
โทรศัพท์ ๐-๓๕๓๔-๑๘๓๙

จิตใสเป็นบุญ จิตขุ่นเป็นบาป
หลวงพ่อโสภณ โอภาโส

หนังสือเผยแผ่ธรรมะ ลำดับที่ ๒๗
พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน
พิมพ์ครั้งแรก ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๐
จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

ถอดเทปเสียง

นายยศวัชร์ เราจนานนท์
นางนันทพร ศรีอุทยาน

บรรณาธิการ

ผศ.บุญช่วย จินดาประพันธ์

กองบรรณาธิการ

นางวิไล จินดาประพันธ์
นางมาลินี เราจนานนท์
นายสำเริง วงษ์สวัสดิ์
น.อ.สมนึก อินทร์จันทร์

ดำเนินการผลิต

โรงพิมพ์ท่าลาน ตำบลเริงราง อำเภอเสาไห้ จังหวัดสระบุรี
โทรศัพท์ ๐-๓๖๒๘-๑๔๙๔ โทรสาร ๐-๓๖๓๓-๑๑๘๓

คำนำ

ด้วยปีนี้เป็นปีมหามงคล ทางวัดบึงลัฏฐิวัน มีหลวงพ่อโสภณ โอภาโส เจ้าอาวาสวัดบึงลัฏฐิวัน ได้มีโครงการจัดสร้าง "พระบรมธาตุเจดีย์สัมมาสัมโพธิญาณ" (เฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา รัชกาลที่ ๙) เพื่อเป็นการเทิดพระเกียรติ แด่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช มหาราช และเพื่อเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา และสังฆบูชาแก่ชาวไทยตลอดกาลนาน จึงได้จัดให้มีการทอดกฐินสามัคคีขึ้น ในวันที่ ๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐

จึงขอ บอกบุญแก่ญาติธรรม สาธุชน พุทธบริษัท ได้มีส่วนร่วมในการสร้าง พระบรมธาตุเจดีย์ฯ ตามกำลังศรัทธา เพื่อให้เป็นสมบัติของพุทธศาสนิกชน และเป็นมรดกของประเทศชาติไทยต่อไป ทางวัดบึงลัฏฐิวัน จึงได้จัดทำหนังสือที่ระลึกขึ้น เพื่อพิมพ์แจกเป็นธรรมทาน ในงานทอดกฐินสามัคคีในครั้งนี้ จึงขออนุโมทนาในพลังศรัทธาของผู้บริจาคทรัพย์ เพื่อจัดทำหนังสือนี้

ขอให้ผู้มีพระคุณทุกท่านจงมีคุณพระศรีรัตนตรัยคุ้มครอง ขอให้ทุกท่านจงเจริญในธรรม ธรรมะย่อมคุ้มครองผู้ประพฤติธรรม ขอให้กุศลผลบุญที่ท่านได้ทำนี้ จงเป็นพละปัจจัยนำท่านสู่ความเกษมสำราญทั้งกายและใจ ขออธิษฐานจิตให้ทุกท่านได้ดวงตาเห็นธรรม พบกับความสุข ความเจริญ สมหวังในสิ่งที่ปรารถนาทุกประการเทอญ

คณะศิษยานุศิษย์
วัดบึงลัฏฐิวัน
๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

สารบัญ

ภาพถ่าย อุโบสถวัดบึงลัฏฐิวัน

ประวัติวัดบึงลัฏฐิวัน

ที่ตั้ง

วัดบึงลัฏฐิวัน ตั้งอยู่เลขที่ ๒๖ หมู่ ๑ (หมู่บ้านช้าง) ต.ท่าหลวง อ.ท่าเรือ จ.พระนครศรีอยุธยา ๑๘๒๗๐ สาขาที่ ๒๐ วัดหนองป่าพง จ.อุบลราชธานี

อาณาเขต

เนื้อที่ ๑๒๐ ไร่ ๕๖ ตารางวา ตามแผนผังของวัดฯ

ทิศเหนือ ติดต่อกับบึงบ้านช้าง

ทิศใต้ ติดต่อกับที่ดินของนายคำ

ทิศตะวันออก ติดต่อกับที่ดินของนางเสงี่ยม (บ้านไก่จ้น)

ทิศตะวันตก ติดต่อกับที่ดินของเอกชน

ประวัติ

วัดบึงลัฏฐิวัน ตั้งอยู่ในพื้นที่ราบลุ่มอยู่ริมบึงหรือหนองน้ำใหญ่ มีต้นตาลและป่าไม้ปกคลุม สงบเงียบร่มรื่น สร้างขึ้นเป็นวัดมานาน คงในราว พ.ศ. ๒๓๕๐ สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น ต่อมาได้กลายเป็นวัดร้าง

เดิมเป็นวัดที่มีพระสงฆ์อยู่จำพรรษา และเคยเป็นวัดที่เจริญรุ่งเรืองวัดหนึ่งในท้องที่นี้ เหตุที่ชื่อว่า “วัดบึง” เพราะตั้งอยู่บริเวณริมบึง หรือหนองน้ำใหญ่ใกล้ๆ กับ

หมู่บ้านช้างหรือบ้านบึง ซึ่งมีประชาชนตั้งบ้านเรือนอยู่ในสมัยนั้นประมาณ ๒๐ หลังคาเรือน และประชาชนในหมู่บ้านดังกล่าว ได้ร่วมแรงร่วมใจช่วยกันสร้างวัดนี้ขึ้นมาเพื่อเป็นที่รวมจิตใจอันเป็นกุศลโดยจะได้ทำบุญในพระพุทธศาสนา

เมื่อกาลก่อนมีทางเดินด้วยเท้า จากประตูน้ำท่าหลวงผ่านหน้าวัดไปยังหมู่บ้านเพียงสายเดียว นอกนั้นเป็นท้องนาป่าละเมาะ และหนองน้ำใหญ่ ต่อมาสภาพของท้องถิ่นได้เปลี่ยนแปลงไป

วัดบึงเคยเป็นวัดที่เจริญรุ่งเรือง ประกอบด้วยกุฏิ ศาลาการเปรียญ วิหาร และพระภิกษุสงฆ์ที่มาจำพรรษาอยู่หลายรูป กลับกลายเป็นวัดร้าง หาพระภิกษุอยู่มิได้ สิ่งก่อสร้างต่างๆ ได้ชำรุดทรุดโทรมลงมาก เพราะขาดการบำรุงรักษา และบูรณะ

ทางการคณะสงฆ์จึงสั่งให้ยุบวัดและรื้อสิ่งปลูกสร้างต่างๆ ไปถวายวัดอื่นจนหมดสิ้น และได้ประกาศให้วัดบึงเป็นวัดร้าง อยู่ในความปกครองดูแลของ ทางอำเภอท่าเรือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยาต่อไป

ต่อมาปรากฏว่าทั้งวิหาร และพระพุทธรูปถูกทำลายเหลือแต่ซาก ต้นไม้ทั้งใหญ่ ทั้งเล็กขึ้นปกคลุมไปทั่ว ไม่มีชาวบ้านคนใดกล้าเข้าไปในบริเวณวัดร้างนั้น เพราะกลัวอันตรายอันเกิดจากสิงสาราสัตว์ กล่าวกันว่า วัดบึงเป็นวัดร้างอยู่เป็นเวลา ๓๐ ปี

ครั้นประมาณปี พ.ศ. ๒๕๐๐ บริษัท ปูนซิเมนต์ไทย จำกัด ได้จัดซื้อที่ดินบริเวณนี้แทบทั้งหมด และได้จัดทำเป็นเหมืองดินดำ เพื่อนำดินดำมาผสมทำปูนซิเมนต์ ซึ่งในการนี้ บริษัทฯ ได้ตัดถนนชั่วคราวข้างวัด และหน้าวัด ทำให้ประชาชนสัญจรไปมาสะดวกขึ้น

การบูรณปฏิสังขรณ์

จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๑๐ พระทวี ฐานทินโน พระปฏิบัติธุดงค์ไปศึกษาปฏิบัติธรรมตามสำนักต่างๆ แทบทุกภาคในเมืองไทย ได้ธุดงค์มาที่ตำบลท่าหลวง เพื่อเยี่ยมโยมพ่อโยมแม่ทั้งสองของท่านที่อยู่บ้านยางนม โยมทั้งสองและบรรดาญาติ ตลอดทั้งประชาชนเกิดความเลื่อมใสได้อาราธนาท่านให้พักจำพรรษาเพื่อโปรดญาติโยม ท่านได้รับนิมนต์และเดินทางมาที่วัดร้างแห่งนี้

เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๐ ได้ปักกลดอยู่ใกล้ๆกับซากวิหาร ทั้งนี้ญาติโยมและชาวบ้านได้ช่วยกันทำเพิงมุงด้วยสังกะสี พอบังแดดและฝนถวายแก่ท่าน เมื่อพระทวี ฐานทินโน ได้มาเห็นสภาพของวัดร้าง ที่ชำรุดทรุดโทรม และสลักหักพัง เหมือนไม่ใช่วัดในประเทศที่มีศาสนาพุทธเป็นที่ยึดถือเช่นนี้ ก็บังเกิดความสลดสังเวช

ท่านจึงพิจารณาเห็นสมควรที่จะบูรณะวัดร้างแห่งนี้ขึ้นมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง จึงได้บอกบุญแก่ญาติโยมให้ช่วย

กันก่อสร้าง ซ่อมแซมวิหาร พระพุทธรูป รวมทั้งกุฏิหลังเล็กๆ อีกหลายหลัง ทั้งตัดถนนหนทางอีกหลายสาย ส่วนที่ยังคงรักษาเอาไว้ก็ได้แก่ต้นไม้ทั้งหลายที่ยังคงความร่มเย็นให้แก่วัด และยังได้ปลูกขึ้นใหม่อีกเป็นจำนวนมาก หลังจากที่ พระทวี ฐานทินโน ได้มาพักจำพรรษาที่วัดร้างแห่งนี้แล้ว ท่านก็มิได้ออกธุดงค์ไปไหนอีกเลย คงอยู่ปฏิบัติธรรม และเผยแผ่ธรรมะแก่ญาติโยม เพื่อการปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ อยู่ ณ วัดบึงนี้เอง

บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทเกิดความเลื่อมใสศรัทธา ก็ช่วยกันสร้างกุฏิ โรงฉัน ซ่อมวิหาร ให้ถาวรมั่นคงยิ่งขึ้น นอกจากนั้นยังได้ร่วมใจกันสร้างสาธารณูปโภค อาทิ ไฟฟ้า โรงสูบน้ำจากแม่น้ำป่าสักขึ้นมาให้ ตลอดจนถังน้ำที่ได้สร้างอีกเป็นจำนวนหลายถัง

ผู้ให้ความอุปถัมภ์

ในขณะเวลานั้น พระทวี ฐานทินโน ได้รับความอุปถัมภ์จาก พระอาจารย์ ใช่ สุชีโว แห่งวัดเขาฉลาก ต.บางพระ อ.ศรีราชา จ.ชลบุรี ซึ่งเป็นอาจารย์ของท่าน ได้บอกบุญญาติโยมทางจังหวัดชลบุรีโดยจัดกฐินสามัคคีมาทอดหลายคณะ ทางวัดจึงมีทุนทรัพย์ในการจัดการก่อสร้างถาวรวัตถุขึ้นอีกมาก

ต่อมาท่านยังได้รับเมตตาธรรมอย่างสูงสุดจากหลวงพ่อเจ้าคุณพระโพธิญาณเถร (หลวงพ่อชา สุภัทโท)

ประธานสงฆ์ แห่งวัดหนองป่าพง อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี ด้วยการส่งพระภิกษุมาจำพรรษาปีละ ๓–๔ รูป ทุกปี

หลวงพ่อชา สุภัทโท ได้เดินทางมาเป็นประธานบำเพ็ญกุศลในวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาหลายครั้ง และบางครั้งหลวงพ่อจะเดินทางมาเป็นกำลังใจ ให้ความคิดที่เป็นประโยชน์อย่างมาก ซึ่งนับว่าหลวงพ่อชา เป็นกำลังสำคัญในการสร้างวัดบึงขึ้นมาใหม่อีกวาระหนึ่ง

ต่อมา ในวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ กระทรวงศึกษาธิการ ได้ประกาศยกฐานะขึ้นเป็นวัดที่มีพระสงฆ์จำพรรษาตลอดมา ชื่อว่า "วัดบึงลัฏฐิวัน"

วันนี้ที่วัดบึง

ปัจจุบันวัดบึงลัฏฐิวันได้เจริญมั่นคงมี กำแพงรั้วประตู ศาลาการเปรียญ โบสถ์ เมรุ มีวิหารที่สถิตประดิษฐานพระพุทธปฏิมากรอันศักดิ์สิทธิ์ สำหรับเป็นที่บำเพ็ญกุศล ฟังธรรม ทำวัตรสวดมนต์ สำหรับพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา มีหอประชุม มีอาคารไทยสำหรับเป็นที่ประดิษฐานพระไตรปิฎก มีห้องหนังสือวารสารต่างๆ สำหรับพระสงฆ์และประชาชน มีที่พักสำหรับพระอาคันตุกะ มีกุฏิหลายหลัง มีโรงครัว กุฏิแม่ชี และห้องเล็กๆสำหรับผู้สนใจในกรรมฐานหลายหลัง และมีถนนที่ถาวรในบริเวณวัด

พรรษาหนึ่งๆ จะมีพระสงฆ์ไม่น้อยกว่า ๗–๘ รูป จำพรรษาทุกปีนอกจากพระไทยแล้ว ก็มีพระชาวต่างประเทศ เช่น ชาวอังกฤษ และชาวอเมริกัน มาจำพรรษาด้วยเสมอ สำหรับอุบาสก อุบาสิกา ที่มารักษาศีลฟังธรรม ในวันธรรมสวนะจะมีประมาณ ๓๐–๕๐ คน

ในวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เช่น วันเข้าพรรษา วันวิสาขบูชา วันมาฆบูชา ฯลฯ จะมีชาวพุทธทั้งใกล้และไกลมาทำบุญ รักษาศีล ฟังเทศน์ เวียนเทียน เป็นจำนวนมากที่สุดวัดหนึ่งใน อ.ท่าเรือ จ.พระนครศรีอยุธยา จนทางกระทรวงศึกษาธิการ ออกประกาศยกฐานะวัดบึง ซึ่งเคยร้างมา ๓๐ ปี เป็นวัดขึ้นมาใหม่

อนึ่งพระทวี ฐานทินโน ซึ่งเป็นผู้ริเริ่มบูรณปฏิสังขรณ์วัดบึงลัฏฐิวันนั้น ได้ลาสิกขาบทไปเมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๒ ท่านหลวงพ่อชา วัดหนองป่าพง จึงส่งพระอาจารย์โสภณ โอภาโส มารักษาการแทน พร้อมด้วยพระภิกษุอีกจำนวนหนึ่ง

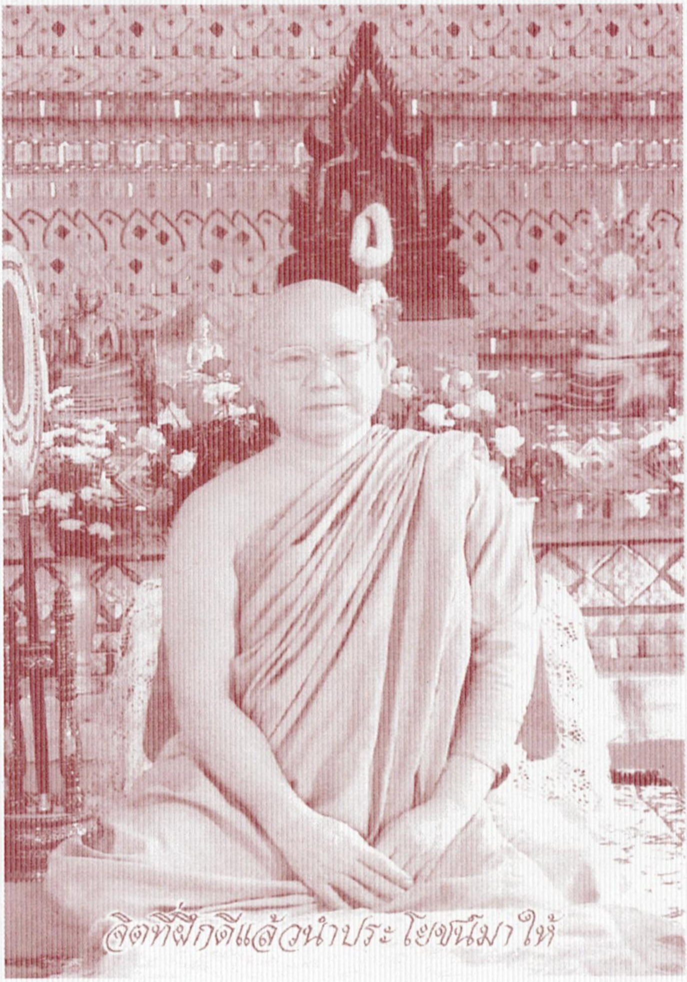
ด้วยปฏิปทาอันงดงามน่าเลื่อมใสศรัทธาของ พระอาจารย์โสภณ โอภาโส และวัดบึงลัฏฐิวัน ทางวัดหนองป่าพง ก็ได้ประกาศรับวัดบึงลัฏฐิวัน เป็นสาขาที่ ๒๐ ของวัดหนองป่าพง ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ด้วยปฏิปทาอันงดงามน่าเลื่อมใสศรัทธา ของพระอาจารย์โสภณ โอภาโส วัดบึงลัฏฐิวัน จึงเจริญขึ้นมามากกว่าเดิมมากมาย เพราะได้รับบริจาคทรัพย์ ความร่วมมือร่วมใจ และเสียสละ จากผู้มีจิตศรัทธาด้วยดีตลอดมา

เจ้าอาวาสวัดบึงลัฏฐิวัน

รูปที่ ๑ พระอธิการทวี ฐานทินโน พ.ศ. ๒๕๑๘–๒๕๒๒

รูปที่ ๒ พระอธิการโสภณ โอภาโส พ.ศ. ๒๕๒๒–ปัจจุบัน

๑. ประวัติพระสังฆาธิการ

ชื่อ พระอธิการโสภณ ฉายา โอภาโส อายุ ๖๑ ปี พรรษาปีที่ ๔๐

วิทยฐานะ นักธรรมเอก พระวิปัสสนาจารย์ สอนกรรมฐาน วัดบึงลัฏฐิวัน (สาขา ๒๐ วัดหนองป่าพง) ตำบลท่าหลวง อำเภอท่าเรือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปัจจุบันดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาส วัดบึงลัฏฐิวัน

สถานะเดิม ชื่อ นายโสภณ จันดี

เกิดวันที่ ๘ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๙ อายุ ๖๑ ปี

บิดา นายศรี จันดี มารดา นางจัน จันดี

บ้านเลขที่ ๘ หมู่ที่ ๓ ต.ม่วงสามสิบ อ.ม่วงสามสิบ จ.อุบลราชธานี

อนาคาริกะ เป็นศิษย์พระโพธิญาณเถร (หลวงปู่ชา สุภัทโท) วัดหนองป่าพง จ.อุบลราชธานี ถือเพศเป็นอนาคาริกะ (ปะขาว) อยู่ ๕ เดือน จึงอุปสมบทเป็นพระภิกษุ

อุปสมบท วันที่ ๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๑ ณ วัดบ้านโนนโหนน ต.โนนโหนน อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี โดยมีพระครูสุพจน์ อุบลรัตน์ วัดบ้านโนนโหนน เป็นพระอุปัชฌาย์ มีพระอธิการถาวรหนุน อภินันโท วัดบ้านก่อนอก จ.อุบลราชธานี เป็นพระกรรมวาจาจารย์

มีพระอาจารย์สุบิน นรินโท วัดบ้านโนนโหนน เป็นพระอนุสาวนาจารย์

วิทยฐานะ พ.ศ. ๒๔๙๙ สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนบ้านแขม อ.เดชอุดม จ.อุบลราชธานี

พ.ศ. ๒๕๑๖ สอบได้นักธรรมตรี สำนักเรียนวัดหนองป่าพง จ.อุบลราชธานี

พ.ศ. ๒๕๑๗ สอบได้นักธรรมโท วัดเขาวัง จ.ราชบุรี

พ.ศ. ๒๕๑๘ สอบได้นักธรรมเอก วัดเขาวัง จ.ราชบุรี

พ.ศ. ๒๕๒๐ มีความชำนาญ ในการสอนวิปัสสนากรรมฐาน จากประสบการณ์เดินธุดงค์ ๕ ปี ๖ เดือน ทั่วทุกภูมิภาคในประเทศไทย

๒. งานปกครอง

พ.ศ. ๒๕๒๑

พำนักจำพรรษาวัดถ้ำแสงเพชร จังหวัดอำนาจเจริญ

พ.ศ. ๒๕๒๒

เป็นเจ้าอาวาสวัดบึงลัฏฐิวัน (สาขาที่ ๒๐ พระโพธิญาณเถร วัดหนองป่าพง) อำเภอท่าเรือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จนถึงปัจจุบัน

พ.ศ. ๒๕๒๔

ได้รับแต่งตั้งจาก เจ้าคณะจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นเจ้าอาวาสวัดบึงลัฏฐิวัน

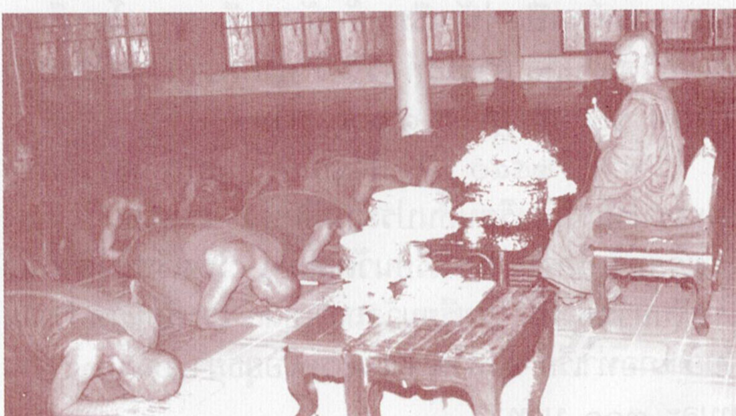
พ.ศ. ๒๕๓๖ – ปัจจุบัน

เป็นผู้ปกครองดูแลวัดในสาขาหนองป่าพงในเขตพื้นที่ตั้งแต่จังหวัดนครราชสีมาจรดถึงภาคใต้ จำนวน ๔๗ วัด

ทำหน้าที่กวดขันให้การดูแลพระภิกษุปฏิบัติตามระเบียบวินัยข้อวัตรอย่างเคร่งครัด

วางนโยบายและเป็นแบบอย่างให้แต่ละสำนักได้มีความสมานสามัคคี ช่วยเหลือและเข้าร่วมในกิจกรรมของกันและกัน

ให้ความอนุเคราะห์และส่งเสริมในทุกๆด้านเพื่อประโยชน์ต่อพระศาสนาอย่างเต็มที่

๓. งานการศึกษา

พ.ศ. ๒๕๒๒

เป็นครูสอนพระปริยัติธรรม วัดบึงลัฎฐิวัน ตลอดมาจนถึงปัจจุบัน

พ.ศ. ๒๕๒๓

เป็นกรรมการดำเนินการอบรม และสอนชั้นนวกะภูมิของคณะสงฆ์ อ.ท่าเรือ จ.พระนครศรีอยุธยา จนถึงปัจจุบัน

พ.ศ. ๒๕๔๐ – ปัจจุบัน

สนับสนุน และร่วมมือกับคณะสงฆ์ ในการดำเนินงานการศึกษาตามคำสั่งและคำปรารภของผู้บังคับบัญชาโดยตลอดถึงปัจจุบัน

๔. งานการศึกษาสงเคราะห์

พ.ศ. ๒๕๔๐ – ปัจจุบัน มอบทุนการศึกษาสงเคราะห์ทุกปีแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนท่าเรือนิตยานุกูล อำเภอท่าเรือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน ๑๐ ทุน ทุนละ ๑,๐๐๐ บาท

พ.ศ. ๒๕๔๐ – ปัจจุบัน มอบทุนการศึกษาสงเคราะห์แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนวัดเวียง โรงเรียนวัดไก่จ้น โรงเรียนวัดสะตือ โรงเรียนวัดจำปา โรงเรียนวัดหัวหิน โรงเรียนวัดถลุงเหล็ก โรงเรียนวัดบัวงาม ในอำเภอท่าเรือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีละ ๑๐ ทุน ทุนละ ๓๐๐ บาท

๕. งานเผยแผ่

๕.๑ ตั้งแต่ปี ๒๕๒๒ เป็นต้นมา ได้จัดให้มีการปฏิบัติพระกรรมฐาน ตามหลักอานาปาณสติ และมหาสติปัฏฐานสูตรในแนวทางปฏิปทาของหลวงปู่ชา สุภัทโท วัดหนองป่าพง จ.อุบลราชธานี เพื่อเผยแผ่ธรรมให้พระภิกษุและสามเณร อารามิกชน ภายในวัดและพระภิกษุอาคันตุกะที่จรมา รวมทั้งญาติโยม อุบาสก อุบาสิกา ที่มาพักปฏิบัติธรรมบำเพ็ญกุศล และได้นำธรรมะตามหลักคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาเป็นแนวปฏิบัติในชีวิตเพื่อประโยชน์สุขแก่ตน แก่ครอบครัวและสังคมสืบไป

๕.๒ ปี ๒๕๓๗ – ปัจจุบัน เผยแผ่ และแนะนำการปฏิบัติธรรมให้แก่พระภิกษุ สามเณร และอุบาสก อุบาสิกา ที่เดินทางมาพักปฏิบัติธรรม บำเพ็ญกุศลที่วัดบึงลัฎฐิวัน จากทุกสถานที่ไม่เลือกสายครูบาอาจารย์ ซึ่งทยอยกันมาพักปฏิบัติธรรมตลอดปี

๕.๓ ปี ๒๕๒๖ – ปัจจุบัน เป็นวิทยากรบรรยายธรรมตามสถาบันการศึกษา และสถานที่ต่างๆทั้งของรัฐและเอกชน เป็นการอบรมปฏิบัติธรรมให้แก่ประชาชน นักเรียน นักศึกษา ข้าราชการครู ตำรวจ จัดกิจกรรมทางศาสนาตามโครงการต่างๆ และจัดกิจกรรมทางศาสนาในวันสำคัญทางศาสนา วันสำคัญของชาติ และวันสำคัญของสถาบันพระมหากษัตริย์ ออกรายการทางวิทยุ โทรทัศน์ และได้ทำหนังสือ เทปธรรมะ ตลอดจนวิดีทัศน์ เป็นธรรมทาน และจัดตั้งสำนักสงฆ์และวัดเพื่อเป็นสำนักปฏิบัติธรรมตามท้องถิ่นในจังหวัดต่างๆ

๕.๔ ขยายวัดที่อยู่ในการปกครองของวัดบึงลัฎฐิวัน ส่งพระสงฆ์พรรษา ๕ ขึ้นไปปกครอง และดูแลประจำวัดสาขานั้นๆ จำนวน ๑๓ วัด

๕.๕ วัดบึงลัฎฐิวันได้รับการแต่งตั้งเป็น สำนักปฏิบัติธรรมประจำจังหวัด จากสมเด็จพระพุฒาจารย์ (ประธานคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช ประธานกรรมการมหาเถรสมาคม)

๖. งานสาธารณูปการ

เมื่อได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาสวัดบึงลัฏฐิวัน (สาขาที่ ๒๐ วัดหนองป่าพง) ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นต้นมา ก็ได้มีความคิดพัฒนา สร้างศาลาการเปรียญ อุโบสถ พระประธาน กุฏิพระสงฆ์ และสามเณร ที่พักอุบาสก อุบาสิกา ศาลาอเนกประสงค์ ศาลาโรงครัว เมรุ สาธารณูปการและสาธารณูปโภค และตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ โครงการสร้างพระธาตุเจดีย์พระโพธิญาณ เพื่อบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ และพระธาตุของหลวงปู่ชา สุภัทโท (พระโพธิญาณเถร) และสร้างพระพุทธรูปปางปรินิพพานขนาดเท่าองค์จริง ณ เมืองกุสินารา

ประเทศอินเดีย แกะด้วยหินทั้งก้อน น้ำหนักประมาณ ๓๐ ตัน ค่าก่อสร้างประมาณ ๕๐.๓ ล้านบาท โดยได้ร่วมมือกับประชาชน ข้าราชการทั้งภาครัฐ และเอกชน รัฐวิสาหกิจร่วมกันสร้างสรรค์ เพื่อให้วัดมีสถานที่สำหรับปฏิบัติกิจกรรม ทางศาสนา เป็นที่ปฏิบัติธรรม ของพุทธศาสนิกชน เป็นการสร้างความเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น เป็นการจรรโลง กิจการทางศาสนาให้เจริญยิ่งขึ้นสืบไป

๗. งานพิเศษ

งานสาธารณประโยชน์ ให้การช่วยเหลือผู้ยากไร้ โดยมีการมอบเงินมูลนิธิ รวมทั้งสร้างศาลา สร้างถนน ขุดบ่อน้ำ คูคลอง ตลอดจนบริจาคเครื่องอุปโภคบริโภค ให้กับประชาชน และหน่วยงานที่ใกล้เคียง ร่วมทำบุญทอดกฐิน และทอดผ้าป่าตามวัด และสำนักสงฆ์ต่างๆ พร้อมทั้งนำพุทธศาสนิกชนไปร่วมบริจาคเสื้อผ้า วัสดุอุปกรณ์ และทำการบริจาคโลหิตตามความเหมาะสม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

๑. ปี พ.ศ. ๒๕๓๒ มอบเงินให้มูลนิธิสายใจไทย ถวายสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา สยามบรมราชกุมารีฯ จำนวนเงิน ๒๘๐,๐๐๐ บาท (สองแสนแปดหมื่นบาท)

๒. ปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ขุดบ่อน้ำลึก ๘ เมตร และปรับปรุงพื้นที่ ๖๖ ไร่ ทำสวนป่า ๒๖ ไร่ สวนน้ำ ๔๐ ไร่ เพื่อปรับทัศนียภาพและความร่มรื่นของสวนป่า เหมาะแก่

การปฏิบัติธรรม ได้รับความร่วมมือและความช่วยเหลือจาก บริษัท กระเบื้องกระดาษไทย จำกัด สิ้นงบประมาณ ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท (แปดล้านบาท)

๓. ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ สร้างสะพานข้ามคลองชลประทาน เพื่อเชื่อมถนนเข้าวัดและหมู่บ้านช้าง กว้าง ๖ เมตร ไหล่ถนนทางเท้าข้างละ ๑.๒๐ เมตร ได้รับความอนุเคราะห์จากกรมชลประทาน (อธิบดีเล็ก จินดาสงวน) สิ้นงบประมาณ ๖,๔๐๐,๐๐๐ บาท (หกล้านสี่แสนบาท)

๔. ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ สร้างถนนคอนกรีตเชื่อมสะพานถึงหน้าวัดกว้าง ๖ เมตร ระยะทาง ๓๐๐ เมตร ได้รับความอนุเคราะห์จาก สุขาภิบาลท่าหลวง สิ้นงบประมาณ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งล้านบาท)

๕. ปี พ.ศ. ๒๕๓๒ – ๒๕๔๔ ให้การอำนวยการคำปรึกษาและบริจาคเงินช่วยเหลือการก่อสร้างถาวรวัตถุตามวัดสาขาของวัดหนองป่าพง ทุกปี เป็นจำนวนเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท (สองแสนห้าหมื่นบาท)

๖. ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ – ๒๕๔๗ บริจาคเครื่องอุปโภค บริโภค เสื้อผ้า วัสดุอุปกรณ์ ช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัยทุกปี เป็นเงินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท (สองแสนบาท)

๗. ปีละ ๑ ครั้ง นำผู้บริจาคโลหิตให้โรงพยาบาลพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี โดยพระภิกษุสามเณร และประชาชนของวัดบึงลัฏฐิวัน

๘. ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ บริจาคโทรทัศน์ ตู้ปิ๊ววิทยุ เครื่องคอมพิวเตอร์ และทุนอาหารกลางวัน ให้กับโรงเรียนบ้านเทพา จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน ๑๓ รายการ

๙. ปี พ.ศ. ๒๕๔๗ บริจาคเงินสร้างตึกสงฆ์อาพาธ โรงพยาบาลสรรพสิทธิ จังหวัดอุบลราชธานี จำนวนเงิน ๑๑๐,๑๙๙ บาท (หนึ่งแสนหนึ่งหมื่นหนึ่งร้อยเก้าสิบเก้าบาท)

๑๐. ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ สำนักถ่ายทอดและเผยแพร่เทคโนโลยี กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน กระทรวงพลังงาน ได้เลือกวัดบึงลัฏฐิวัน เป็นวัดตัวอย่างดำเนินการโครงการอนุรักษ์พลังงานในวัด เพื่อให้มีการใช้พลังงานอย่างประหยัด และขยายผลสู่องค์การศาสนาต่อไป

๑๑. ปี พ.ศ. ๒๕๔๙ จัดตั้งสถานีวิทยุชุมชนเพื่อเผยแผ่ธรรมะ ข่าวสาร สารคดีเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาแก่ประชาชนทั่วไป ในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยาและจังหวัดใกล้เคียง สิ้นงบประมาณ ๕๑๕,๐๐๐ บาท (ห้าแสนหนึ่งหมื่นห้าพันบาท)

๘. รางวัลและเกียรติคุณที่ได้รับ

จากผลงานการปกครอง การศึกษาสงเคราะห์ และการพัฒนาวัดมาโดยลำดับ ดังกล่าวมาแล้วทำให้ได้รับรางวัลเกียรติบัตร หนังสือยกย่อง และวุฒิบัตร จากบุคคล

จากหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

๑. วันที่ ๑๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๒

รายการรางวัลเกียรติบัตรที่ได้รับ

ได้รับพระราชทานพระราชานุญาต อัญเชิญพระนามาภิไธยย่อ "ส.ธ." ประดิษฐานที่หน้าบันอาคารปฏิบัติธรรมสุภัสโท วัดบึงลัฏฐิวัน

จากหน่วยงาน/สถาบัน/บุคคล

สำนักราชเลขาธิการ สวนจิตรลดา กรุงเทพมหานคร โดยท่านผู้หญิงมนัสนิตย์ วณิกกุล ราชเลขาธิการในพระองค์สมเด็จพระบรมราชินีนาถ

๒. วันที่ ๑๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๖

รายการรางวัลเกียรติบัติที่ได้รับ

เกียรติบัตรวัดพัฒนาตัวอย่าง ปี ๒๕๓๖ ได้รับเงินรางวัลพัฒนาวัด ๑๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนบาท)

จากหน่วยงาน/สถาบัน/บุคคล

กรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ โดย นายจำเริญ เสกธีระ อธิการบดีกรมการศาสนา

๓. วันที่ ๒๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๗

รายการรางวัลเกียรติบัตรที่ได้รับ

ได้รับพระราชทานพัดเกียรติยศ เป็นวัดพัฒนาตัวอย่าง

ที่มีผลงานดีเด่น

จากหน่วยงาน/สถาบัน/บุคคล

กรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ โดยสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปรินายก

๔. วันที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๑

รายการรางวัลเกียรติบัตรที่ได้

รับเกียรติบัตรผู้ทำคุณประโยชน์ ต่อพระพุทธศาสนา สาขาส่งเสริมผู้ปฏิบัติธรรม

จากหน่วยงาน/สถาบัน/บุคคล

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดย ดร. ยุวัฒน์ วุฒิเมธี ผู้ว่าราชการจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

๕. วันที่ ๑๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

รายการรางวัลเกียรติบัตรที่ได้รับ

ได้รับเชิญออกรายการโทรทัศน์ รายการตามหาแก่นธรรม ณ วัดพระศรีสรรเพชร จ.พระนครศรีอยุธยา

จากหน่วยงาน/สถาบัน/บุคคล

ดำเนินรายการ โดย ดร. เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง และ ดร. กิตติศักดิ์

๖. วันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๓

รายการรางวัลเกียรติบัตรที่ได้รับ

เกียรติบัตรเป็นศาสนสถานตัวอย่างที่ดี ประเภทป่าไม้ชุมชน

จากหน่วยงาน/สถาบัน/บุคคล

จังหวัดพระนครศรีอยุธยาโดย นายฐิรวัตร กุลละวณิชย์ ผู้ว่าราชการจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

๗. วันที่ ๒๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

รายการรางวัลเกียรติบัตรที่ได้รับ

เกียรติบัตรผู้ทำคุณประโยชน์ต่อเด็กเยาวชนผู้หลงผิดให้กลับใจเป็นพลเมืองดี

จากหน่วยงาน/สถาบัน/บุคคล

จังหวัดสระบุรี โดยนายนำ กรุยรุ่งโรจน์ ผู้พิพากษาหัวหน้าศาล จังหวัดสระบุรี

๘. ปี พ.ศ. ๒๕๔๖

รายการรางวัลเกียรติบัตรที่ได้รับ

โล่ประกาศเกียรติคุณ ได้ทำคุณประโยชน์แก่พระพุทธศาสนา เป็นผู้บำเพ็ญประโยชน์ในการพัฒนาวัด ประจำปี ๒๕๔๖

จากหน่วยงาน/สถาบัน/บุคคล

สภาชาวพุทธ โดย นายคะนอง เนินอุไร ประธานสภาชาวพุทธ บรรณาธิการนิตยสาร โลกทิพย์

๙. วัน เดือน ปี ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๘

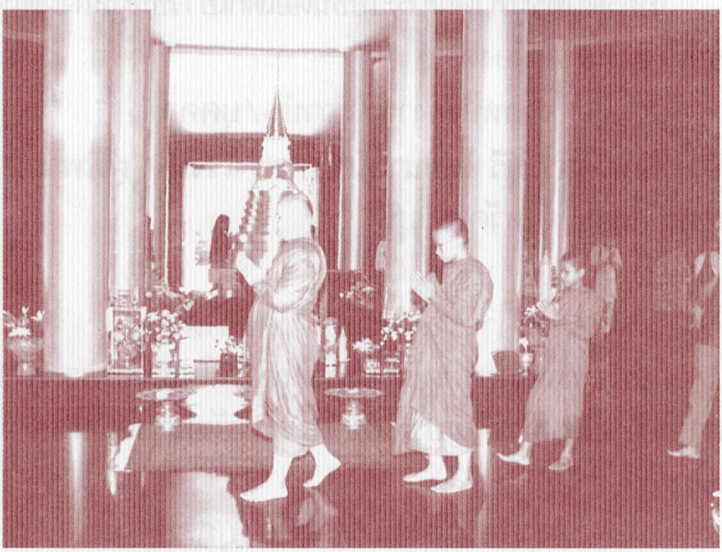
รายการรางวัลเกียรติบัตรที่ได้รับ

ประทานเกียรติบัตรแด่ พระอธิการโสภณ โอภาโส เป็นผู้บำเพ็ญประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนาในการอุปถัมภ์

ศูนย์ปฏิบัติธรรมใต้ร่มพระโพธิญาณ บ้านแกใต้ จังหวัดบุรีรัมย์

จากหน่วยงาน/สถาบัน/บุคคล

โดยหม่อมเจ้าหญิงจันทร์จรัสศรี ยุคล พระธิดาในพลโท พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าอนุสรณ์มงคลการ

"จิตใสเป็นบุญ จิตขุ่นเป็นบาป"

จิตใสเป็นบุญ จิตขุ่นเป็นบาป

หลวงพ่อโสภณ โอภาโส เทศน์สดออกอากาศเมื่อ ๒๐ ก.ค. ๕๐
"จิตใสเป็นบุญ จิตขุ่นเป็นบาป"
สถานีวิทยุชุมชนวัดบึงลัฏฐิวัน คลื่นความถี่ FM.101.20 MHz.

ขอเจริญพร และเจริญธรรมแด่ญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย โอกาสต่อไปก็เป็นโอกาสที่จะได้รับฟังคำบรรยายเพื่อชี้แจงแนะแนวในการประพฤติปฏิบัติของพวกเราชาวพุทธ เพราะเวลานี้เราก็รู้อยู่แล้วว่า ศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ หรือเราก็ได้บูชาเคารพมาเป็นเวลา ๒๐๐๐ กว่าปีแล้ว ก็ยังเป็นสิ่งที่ประทับใจกับบุคคลที่ได้สืบสานข้อมูล จนกระทั่งได้ออกบวชตามพระองค์ท่านมากมาย ฉะนั้นพระสงฆ์ในประเทศไทยแม้กระทั่งต่างประเทศก็มีการออกบวชศึกษาข้อมูลในการประพฤติการปฏิบัติ ก็เป็นสิ่งที่พอใจกับสมณะพราหมณ์ทั้งหลายที่ท่านได้ศึกษาข้อมูลแล้วปฏิบัติ แม้กระทั่งญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายก็เหมือนกัน ผู้ที่ได้ศึกษาข้อมูลแล้วก็รู้สึกว่าเป็นบุญเป็นกุศลของพวกเราชาวพุทธที่มีจุดหมายอันเดียวกัน คือประสงค์อยากจะอยู่ร่มเย็นเป็นสุข คือเราไม่มีการทะเลาะวิวาท ไม่มีการแก่งแย่ง ไม่มีการชิงดีชิงเด่น เราทำด้วยสติ ด้วยปัญญา ความรู้ความฉลาดของแต่ละบุคคล พูดง่ายๆว่าคนเราอยู่ด้วยกันทั้งโลกนี่นะ แต่ว่าทุกคนมีความรู้ความฉลาดไม่เหมือนกัน

คนหนึ่งมีความรู้ความฉลาดทางด้านไหนก็แล้วแต่ เพราะว่าถ้าหากว่าเรามาเปรียบเทียบกับการทำมาหากินกับหน่วยงานแต่ละหน่วยงาน แต่ละหน่วยงานนะ มันก็ความรู้แต่ละหน่วย บุคคลหนึ่งมีความรู้ทางด้านกิจกรรมต่างๆ เช่น คุณหมอนี่มีความรู้ ทางด้านเฉพาะด้านนะ มีเฉพาะที่ว่าเฉพาะทาง รู้เฉพาะทาง รู้เฉพาะบุคคล รู้เฉพาะอย่าง ถ้าทำอย่างนี้ได้คล่องแคล่ว อีกอย่างหนึ่งก็จะทำไม่ได้ พระองค์จึงเฝ้ารอชาวพุทธทั้งหลายว่า จึงได้มาศึกษาข้อมูล บางคนก็จะเข้าใจได้ลึกซึ้งพอใจ และก็เต็มใจ บางคนบางท่านก็อาจจะไม่พอใจ ไม่รู้ซึ้งไม่รู้เรื่องเลยก็มี ฉะนั้น เราจะศึกษาข้อมูลด้วยเรื่องใด พระพุทธเจ้าจึงตรัสไว้ในสมัยที่พระองค์ยังมีชีวิตอยู่ พระองค์ก็ตรัสกับพวกบรรดาพุทธบริษัททั้งหลาย มีภิกษุ ภิกษุณี ได้บรรลุมรรคผล นิพพานกันมากมาย เพราะรู้ตามเห็นตามที่พระองค์ตรัสไว้ ทีนี่เมื่อพระองค์ตรัสไว้แล้วก็มาเทศน์สอนบรรดาพุทธบริษัทว่า มนุษย์เรานี้เกิดมาแล้วนะจะต้องมีกรรมเป็นแดนเกิด มีกรรมเป็นผู้ติดตาม มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย เขาเรียกว่า หว่านพืชเช่นใดก็จะได้พืชเช่นนั้น เราหว่านข้าวเราก็ได้ข้าว หว่านถั่วก็ได้ถั่ว หว่านนาก็ได้นา ถ้าเราหว่านลงพื้นดินเมื่อไหร่เมื่อนั้นแหละได้ ฉะนั้น บุญกุศลที่พวกเราชาวพุทธทำกันมาเป็นเวลายาวนานสืบทอดกันมาถึงลูกหลาน ก็รู้ว่าอยู่เย็นเป็นสุขกันทั่วเมืองไทยนะ ฉะนั้น คนไทย ชาวพุทธส่วนมากแล้วไม่มีปัญหาเท่าไหร่ มี

บ้างธรรมดาเล็กๆน้อยๆ อย่างที่เราเห็นกัน

ในครั้งพุทธกาลก็เหมือนกัน เพราะความโลภมี ความโกรธมี ความหลงมี เป็นธรรมดา พอหมดความโกรธ ความโลภความหลงแล้ว ไม่ต้องทะเลาะกันอีกแล้ว มันสิ้นสุดไป มันก็เรียกว่า "ปัญญาวิมุต" ผู้ที่มีปัญญาแล้วก็หลุดพ้นจากความโกรธ ความโลภ ความหลง ถ้ายังไม่ถึงปัญญาวิมุต ก็ต้องว่ากันไป มีความโกรธ มีความโลภ ความหลง เป็นสมมติฐานใหญ่ๆ เอากันไป แต่ว่าเมื่อเราศึกษาข้อมูลแล้ว สิ่งต่างๆพวกนี้จะค่อยๆจางไปๆ มีความโลภก็ดี มีความโกรธก็ดี มีความหลงก็ดี เราสังเกตว่าพระผู้ใหญ่ หรือท่านที่ปฏิบัติมานานแล้ว ท่านจะรู้ว่าสิ่งเหล่านี้ไม่เป็นประโยชน์ เพราะจิตที่เป็นโทษท่านจะกำจัดออกไปได้โดยอัตโนมัติ แล้วก็แผ่เมตตาจิตต่างหาก

ฉะนั้น จึงเป็นสิ่งที่ว่า ผู้ปฏิบัติธรรม ธรรมย่อมรักษา การใดที่มนุษย์ทั้งหลายทำลงไปแล้ว อย่าคิดว่ามันสาบสูญไปไหนนะ อาตมาว่ามันไม่สาบสูญไปไหนหรอกนะ มันอยู่ที่ดวงใจของโยมนั้นแหละ ไปทำชั่วที่ไหน โยมก็รู้ ไปทำดีที่ไหน โยมก็รู้ ทำบาปทำบุญ ทำโทษที่ไหน คุณโยมก็รู้อยู่แล้วว่าทำ เมื่อทำแล้ว ก็ไม่มีใครรู้เท่ากับตัวเองหรอก ฉะนั้น ปัญญาวิมุต เท่ากับว่ามีปัญญาให้พิจารณาดูว่า สิ่งที่เราทำนั้นเป็นบุญหรือเป็นบาป ถ้าเป็นบาป คือ เราจะกำจัดออกไป เราจะไม่ทำต่อไปอีกแล้วในสิ่งนี้

กรรมทั้งหลายที่มนุษย์ได้สร้างขึ้นมา ทุกคนมีกรรมใช่ไหม นั่งอยู่นี่ทุกคนมีกรรม แล้วใครเขาอยากให้เป็นล่ะ ป่วยก็ไม่มีใครอยากให้ป่วยหรอก โดยเฉพาะโรคปวดหัวเข่า ปวดหลัง ปวดเอว โรคมะเร็ง หรือโรคอะไรที่มันร้ายๆแรงๆ ไม่มีใครอยากให้เป็นหรอก เราเองก็ไม่อยากให้มันเป็น แต่มันก็เป็นไป มันเป็นขึ้นมาแล้วก็ถือว่าเป็นกรรมของเรา ใช่ไหม หรือเป็นกรรมของคนอื่น มันเป็นกรรมของเรา นั่นแหละ ขอโทษที่เดินไปตามถนนหนทาง อยู่เฉยๆก็หกล้ม บางทีก็รถชนตูมตาม มันเป็นกรรมของใครล่ะ มันเป็นกรรมของเทวดาหรือ เรามีกรรมเป็นของๆเรานั่นแหละ อยู่ที่ว่าเฉยๆ หรืออยู่บ้านก็เหมือนกัน บางทีก็พลัดตกบันไดมานิดเดียวก็คอหักตายแล้ว นั่งรถจักรยานยนต์ตายก็มี รถใหญ่ๆชนโครมครามไม่ตายก็มี นั่นเป็นกรรม ทำไมเขาต้องเป็นอย่างนั้น อาตมาก็บอกว่า “**กรรม**” ไม่มีใครรับแทนกันได้ ฉะนั้นกรรมของคนเรานั้นเป็นสิ่งที่แปลก **พระพุทธเจ้าได้ตรัสว่า** *“กรรมที่มนุษย์ได้สะสมกันไว้แล้ว กรรมนั้นเป็นของเราเอง ไม่ใช่ของคนอื่น นี้คือ กรรมของเรา เกิดมาชาติไหนก็เหมือนกัน ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกัน เราเชื่อว่ากรรมใดที่มนุษย์สะสมไว้แล้ว กรรมนั่นแหละ จะนำเราไปสู่ความสุข หรือความทุกข์”*

ฉะนั้น สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายได้ศึกษาข้อมูลในการปฏิบัติในพระพุทธศาสนาของพวกเรานี่นะ โดยเฉพาะความเมตตา สังเกตว่าผู้ใหญ่ในสกุล ในบ้านจะเมตตา

กับลูกหลาน หรือผู้ปกครองในท้องถิ่นเราจะมีกำนัน ผู้ใหญ่บ้านให้ความเมตตากับลูกบ้าน ให้ความอบอุ่นกับลูกหลาน เราก็มีความสุขนะ ถ้าผู้ใหญ่บ้าน กำนัน หรือผู้ปกครองรังแกลูกหลาน ก็จะเป็นเหตุให้ เกิดความทุกข์ แล้วก็ไม่มีใครชอบขี้หน้า เพราะรังแกด้วยการกระทำหรือคำพูด สิ่งที่เราเห็นอยู่เวลานี้ก็มีลักษณะของของเรา ผู้ใหญ่เขาจะมองออกว่ามันเป็นอะไร มันเป็นกรรมอะไรของลูกหลาน ทั้งที่ลูกหลานก็ไม่รู้เรื่องอะไรเลย เพราะว่าเป็นกรรมตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่ทราบเหมือนกัน แต่เมื่อถูกรังแกมันก็มีปัญหาตามมา ทุกข์ก็เกิดขึ้น มันก็สร้างเวรสร้างกรรมกันขึ้นมา

ฉะนั้น ถ้าผู้ใหญ่มีคุณธรรม เพราะว่าคุณพ่อคุณแม่คุณปู่คุณย่า อาตมาเองได้รับการอบรมมาสมัยเป็นเด็กว่า คุณพ่อคุณแม่ชอบทำบุญทำทาน และก็มีน้ำจิตน้ำใจเอื้อเฟื้อกับคนอื่น คนไหนที่ยากจนลำบากอะไร คุณพ่อคุณแม่จะให้ความเอื้อเฟื้อ เป็นสิ่งที่น่าคิดว่า ชีวิตของผู้มีน้ำใจเป็นบุญ เป็นกุศล จะทำอะไรก็เป็นประโยชน์กับสังคม คนที่ไม่มีน้ำจิตน้ำใจจะทำอะไรก็มีแต่ผลเสียหาย ชีวิตคนเราเกิดมาในโลกนี้ไม่เหมือนกัน กรรมที่มนุษย์ทั้งหลายสะสมกันมาแล้วนี้นะ เราจะคอยให้คนโน้นคนนี้ไม่ได้ มันเป็นของเราเอง อย่างโยมป่วย เราป่วยนี่ใช่ไหม เจ็บหัวเข่านั่งก็โอย ลุกก็โอย โยมจะให้ใครบ้างล่ะ โยมจะให้ใครได้ไหม เขาก็ไม่อยากเป็น ทั้งๆที่อายุไม่มาก อายุแค่

๔๐ กว่า ๕๐ ก็เป็นแล้ว ไม่ไหว ลุกก็โอย นั่งก็โอย เมื่อก่อนเป็นอย่างนี้ไหม ไม่เป็นหรอก นี่มันเป็นกรรม

พระพุทธเจ้าจึงบอกว่า การที่เกิดมานี้เป็นการเกิดมาใช้กรรม ฉะนั้น เมื่อมันมีกรรมแล้ว จะทำอย่างไรให้มันเกื้อกูลกับสังคม เราก็ทำแต่กรรมดีเอาไว้ต่อลูกต่อหลาน หรือต่อพ่อ ต่อแม่ ต่อสังคม เขาจึงให้ยกย่องว่ากรรมที่มนุษย์ทั้งหลายทำไว้แล้วในปัจจุบันนี้ มันจะเป็นเหตุเป็นปัจจัยในอนาคต ฉะนั้น พระผู้ปฏิบัติทั้งหลาย ท่านปฏิบัติในปัจจุบันนี้แหละ เดี๋ยวมันจะหลุด พ้นในอนาคต หมายถึงว่าไม่ใช่วันนี้พรุ่งนี้นะอาจจะเป็นชาตินี้หรือชาติหน้า หรืออาจจะเป็นชาตินี้ก็ได้ ถ้าท่านมีจิตสูงจิตท่านสามารถจะทำจิตของท่านให้หลุดพ้นจากกระแสโลก หรือเหนือโลก ถ้าเหนืออารมณ์ของโลกได้ท่านก็เรียกว่าเป็น วิมุตติ ถ้ายังไม่เหนือจากอารมณ์ของโลก มันก็อยู่ใต้สมมติ เมื่อยังไม่พ้นจากคำว่าอิสระ มันก็ยังไม่เป็นหลุดพ้น มันก็ติดอยู่ในนั้นแหละ ติดอยู่ในสิ่งเหล่านั้น ถ้ามันอิสระจากธรรมทั้งหลายแล้ว มันก็จะเป็น เขาเรียกว่าหลุดพ้นจากกระแสแห่งของความทุกข์หรือเหนือโลก เขาเรียกว่าเหนือโลก หรือเหนือธรรม ฉะนั้น เมื่อมันเหนือโลกเหนือธรรมแล้ว มันก็มีแต่ผล ผลของการปฏิบัติสังขารร่างกาย ข้อนี้ก็เหมือนกัน คุณโยม สังเกตด้วยนะ พระปฏิบัตินะ ท่านไม่มีอะไร ปฏิบัติธรรมจนไม่มีปฏิบัติ ฉะนั้น แล้วก็พ้นไปจากกระแสความโลภ ความโกรธ ความหลง ราคะ โทสะ

ทิฐิ มานะ หลายๆ ทุกสิ่งทุกอย่าง ท่านพระอาจารย์กำจัดๆๆๆ ทีละน้อยๆ ความโลภท่านไม่มี ความโกรธท่านไม่มี ความหลงท่านไม่มี ราคะ โทสะ อะไรท่านก็ไม่มีเหลือแต่ผู้รู้ ดูแต่ว่าเหตุเกิดขึ้น เมื่อเหตุเกิดขึ้นมาแล้วมันก็ดับ เหมือนกับคุณโยมบ่นทุกวันๆนะ โยม...จำได้ไหมว่าบ่นอะไรบ้างวันๆหนึ่ง จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปีมาหลายสิบปีแล้วเคยบ่นไหม พูดได้คำเดียวว่ากูก็ไม่ได้บ่นที่จริงแล้วก็บ่นจนลูกมันทนไม่ไหว เดี๋ยวปล่อยให้แม่อยู่คนเดียว บางทีก็ปล่อยให้พ่ออยู่คนเดียว เพราะทนไม่ไหวเพราะพูดได้แต่ทำไม่ได้ มันก็เลยเป็นเหตุให้เกิดความสับสนก็เลยเป็นกรรมใช่ไหม มันมีกรรมนะ โยม ถ้าพูดมากๆเข้า ก็เป็น กายกรรม วจีกรรม จึงเป็นเหตุให้เกิดการสร้างกรรม แต่สิ่งที่มันไม่ดีขึ้น ก็เลยเป็นเหตุให้เกิดความไม่ดี สามีก็เป็นเหตุทำให้ไม่ดี ทางภรรยา ก็เลยเป็นเหตุให้ทำไม่ดีระหว่างกันและกัน ก็เลยเป็นเหตุให้เกิดความทุกข์ ความวุ่นวาย

ฉะนั้น นักปราชญ์ บัณฑิต ท่านจึงให้เราใช้แต่ว่าสิ่งที่มันเป็นกรรมดีระหว่างกันและกัน ถ้าทำไม่ได้จริงๆก็อยู่นิ่งๆเฉยๆไม่ต้องทำ เหมือนกับมาบอกว่า หมอท่านมีความรู้ทางอวัยวะ เช่น ศีรษะเรานี้ ทางหู ทางตาหรือทางจมูก ท่านมีความรู้ด้านนี้ ท่านก็เอาเฉพาะด้านนี้ท่านไม่มีความรู้ทางตับ ทางไต ทางไส้ ทางพุง ท่านไม่เอาเพราะอะไร เพราะท่านไม่ได้เรียนมาตรงนั้น ทำได้ก็ไม่ดี

ทำได้ก็ไม่ถูก อาจจะเกิดผลเสียอีกต่างหาก ฉะนั้นท่านว่า ถ้ามีความรู้ทางด้านไหนก็แล้วแต่ เราพยายามทำ ทำ ทำ ทำ โยม...ทำให้เกิดธรรม ทำให้มีธรรม ทำให้เกิดธรรม ทำให้เห็นธรรม เมื่อรู้แล้วว่ามันเป็นธรรมจริงๆแล้ว จะมีความสงบสุขของท่านเอง

ฉะนั้น ท่านทั้งหลายก็ดูว่า สังขารทั้งหลายก่อนนี้ มันแก่ๆ มันก็ไม่อยากแก่ แต่มันก็แก่ลงทุกวันๆ ถ้าเราจะห้าม มันห้ามไม่ได้ มันเป็นกรรมของโยมใช่ไหม เกิดมาก็เป็นทุกข์ๆๆๆ เรียกว่าทุกข์ สมุทัย นิโรจ มรรค ที่เราว่ากันอยู่เป็นประจำ แต่มันเป็นเรื่องแค่ตัวหนังสือนี่นะ ทุกข์จริงๆมันอยู่ที่ตรงนี้ มันอยู่ที่ตัวเรานี่ ลุกก็โอย นั่งก็โอย เมื่อวานก็มากันสองคนสามคน มีแต่คนขาดีๆ ทั้งนั้นเลย แต่ละคนๆ โอ๊ยๆๆ บ่นกัน ไม่ได้พูดเรื่องอะไร พูดแต่เรื่องโรคอวดกัน คนนั้นก็เป็นโรคนี้ คนโน้นก็เป็นโรคนั้น มันเป็นกรรมไหมล่ะ คนนั้นก็อวดโรคนั้น คนนี้ก็อวดโรคนี้ สารพัดยา กินจนไม่รู้จะกินยังไง คำว่ายานี่ อาตมาว่าเคยยาเรือไหม การยาเรือน่ะ เขายายังไง ยาตรงนี้ก็ไปรั่วตรงนั้น ยาตรงนั้นก็ไปรั่วตรงนี้ มันเหมือนกับเราใช้ผ้าสมัยโบราณ ผ้าฝ้ายนะใช้ไปๆจนยุ่ยหมด ปะนี่ก็ไปขาดโน่น ปะโน่นก็ไปขาดนี่ ผลสุดท้ายก็โยนทิ้งใช่ไหมล่ะ นี่คนก็เหมือนกันนั่นแหละ กรรมใดที่มนุษย์ทั้งหลายได้สั่งสมไว้แล้ว กรรมนั้นแหละ จะเป็นเหตุและปัจจัยให้นำไปสู่ความสุขและความเจริญ ทั้งปัจจุบันและอนาคตชาติ

ผู้เสียสละเขาจะทำแต่กรรมดีเอาไว้ อย่างน้อยมีทานไหม มีศีลไหมนะ เพราะฉะนั้น ศีล ทานมันเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้นำความสุขมาให้ สังเกตดูได้จากคนบ้านใกล้เรือนเคียง เรามีการให้ความเอื้อเฟื้อมาก่อนใช่ไหม สมัยก่อนเขาว่าส่งข้าว ส่งน้ำระหว่างกันและกัน น่าคิดนะ บ้านโน้นเขามีอะไรกิน บ้านนี้เขาเอาไปให้บ้านโน้น บ้านโน้นเอาไปให้บ้านนี้ โอ้น้ำใจนะ คนพุทธเรามีน้ำใจกันจริงนะ สมัยก่อนนะ แต่ปัจจุบันนี้ผสมผเสกันไม่รู้พุทธไม่รู้ไทย ไม่รู้อะไร วุ่นวายกันไปหมด ลงตัวกันไม่ได้เลย ปัจจุบันนี้บางทีครอบครัวเดียวกันไม่ได้เลย พ่อแม่ก็ไม่ลงลูก ลูกก็ไม่ลงพ่อแม่ บางทีสามีก็ไม่ลงภรรยา ภรรยาก็ไม่ลงสามี ปัญหาลงตัวกันไม่ได้ เพราะโลกมันเจริญนะ เทคโนโลยีมันเจริญมากขึ้นๆ ก็เลยไปหลงสิ่งเหล่านี้ ก็สำคัญว่าตัวเองเป็นผู้วิเศษนะ ไม่ใช่หรอกโยม เรื่องของใช้ภายนอกมันไม่มีความสำคัญ สำหรับผู้ปฏิบัติธรรม ธรรมะของท่านมีสติของท่าน ปัจจุบันธรรมเท่านั้นแหละ ท่านจะรู้ไหม อุปาทานจะรู้ไหม ท่านหลงไหม ท่านรู้ไหม ท่านเข้าใจไหม ในการทะเลาะวิวาทกันท่านรู้ และจริงๆ ท่านรู้และเห็นว่ามีอะไรเกิดขึ้น ท่านโมโหว่าอะไรเกิดขึ้น ท่านจะรู้ของท่านว่ามาจากอะไร และผลของการโมโหเป็นอย่างไร *"เหมือนกับเราจุดไฟเผา เผาบ้านก็ดี หรือเผาของปฏิกูลก็ดี จะรู้ว่าผลคืออะไร หายสาบสูญไปพริบตาเดียว เช่นขยะกองเบ้อเร่อเบ้อร่าเอาไปเผาไฟแป๊บเดียว หรือป่า*

ไม้ก็ดี แม้กระทั่งวัตถุอะไรๆก็ดี แป๊บเดียวนั้นไฟเข้าไป สิ่งเหล่านั้นหายไปหมด มีกี่กองๆเมื่อใดเมื่อนั้น กองเทินทึกมันหายไปไหน หรือใครเอาไป ก็หายไปหมดแล้ว” วันหน้าโยมจึงจะเข้าใจสิ่งที่มันมาปฏิบัติ ท่านรู้ของท่านเองว่ามันจะเป็นจุดไหนถ้าทำเรียกว่าเป็นมิจฉาทิฐิก็ไปทางที่ไม่ดี คือความหายนะเกิดขึ้น เป็นความ เห็นผิดนิดเดียวเท่านั้นแหละ คุณแม่เห็นผิด คุณลูกเห็นผิด แล้วก็ทะเลาะกันไม่รู้จักจบจักสิ้น หรือคุณสามีคุณภรรยามีความเห็นผิดกันและกันนิดๆหน่อยๆไม่นึกถึงเลยว่า คุณงามความดี ระหว่างแม่ระหว่างลูก ระหว่างสามี ระหว่างภรรยาทำกันมาไม่รู้กี่ปีๆและไม่นึกถึงกันผิดนิดๆหน่อยๆก็มาเป็นเรื่องเป็นราว ทะเลาะวิวาทกันกระทั่งแตกแยกกระทั้งขาด ตัดพ่อ ตัดแม่ ตัดลูก กันมะรุงตุงนังกันไปหมด เห็นแล้วก็น่าคิดนะ

อาตมาว่าชีวิตของพวกเราทุกๆคนที่เกิดมานี่นะใช้กรรมกันไปเถิด อย่าไปคิดอะไรมากกว่านั้นเลย ข้าวของเงินทองที่มีอยู่ก็ทิ้งไว้ในโลกหมดนั้นแหละ ฉะนั้นผู้มีปัญญา นักปราชญ์บัณฑิต จึงสร้างแต่บุญ สร้างแต่กุศล บุญกุศลทำกับพ่อกับแม่ ทำกับผู้มีพระคุณทั้งหลาย หรือทำกับสมณะพราหมณ์ หรือทำกับส่วนรวมนี่ท่านเรียกว่าทำประโยชน์อย่างน้อยที่สุดก็อยู่ในจิตใจของโยมนะ ตรงนี้ละมันเป็นอริยทรัพย์ เป็นทรัพย์ภายในที่มนุษย์ทั้งหลายควรจะต้องสร้างไว้ นักปราชญ์บัณฑิตว่า อย่าประมาทในชีวิต

เราควรจะอุทิศแก่ตัวเอง เพื่อประโยชน์และความสุขชีวิตของเรามีแค่นี้นะ

ฉะนั้น จึงพยายามมาทำจิตให้มันเต็มรอบ ให้มันรอบรู้ในสิ่งต่างๆ รอบรู้จริงๆนะ โยม...มันสบายๆ รู้เลยว่ามันเป็นอย่างนี้ พอเอ่ยปากจะด่าก็รู้เลยมันมาจากอะไร ฉะนั้น อาตมาจึงพูดว่าเอาไฟไปหาไฟมันไม่หยุดหรอกนะ คุณโยมก็เอาไฟมา คนนี้ก็เอาไฟมา ฉะนี้เมื่อมีไฟก็โยนไม้เข้าไปๆเมื่อไหร่มันจะดับล่ะโยม ไม่มีดับหรอก ถ้าจะให้มันดับก็อย่าโยนไม้เข้าไป เดี๋ยวไฟก็ดับเอง ไม่ต้องไปทำอะไรมันหรอก อาตมาจึงบอกโยมอยู่เสมอ โยม...ฟังเถอะฟัง อย่าไปโต้ตอบอะไรเขา จะว่าอะไรเราก็นั่งฟังเฉยๆ ถ้าฟังไม่ได้ก็เดินหนีซะ เขานั่งด่าอยู่คนเดียวคงไม่ไหวหรอก ไม่บ้าก็เกือบบ้าแหละ ฉะนั้นผู้มีปัญญาจึงใช้ระบบนี้ระบบของพระอริยะเจ้า ระบบของพระพุทธเจ้าที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า อานนท์ให้เขาด่าไปเถอะ เขาอยากด่ามันเรื่องของเขาจะไปไหนเล่า อยู่ที่ไหนก็มีคนด่าเหมือนกันนั่นแหละ ด่าก็ด่าไป เขาเรียกว่า คนเราเกิดมาก็เป็นอย่างนั้น ถ้ารู้ว่าอารมณ์ทั้งหมดมันจะจบอยู่ตรงนี้แหละ คนเราจะมานั่งด่าทั้งปีทั้งชาติคงไม่มีหรอกนะ จะหัวเราะร้องไห้ทั้งปีทั้งชาติก็ไม่ได้หรอก แค่ไม่เกินวันสองวันหรอกหรือมากกว่านั้นก็ไม่เกินอาทิตย์สองอาทิตย์ก็หายแล้ว ลองให้โยมโกรธทั้งปีทั้งชาติซิ แล้วความโกรธของโยมจะเป็นอะไร ก็กลายเป็นความเครียด ความเครียดก็กลายเป็นบ้า

จะไปยากอะไร ถ้าเราจะมารู้จักว่า การที่เราจะมาโกรธ ไม่เกิดอะไรเลย มาใช้อุบายใช้วิธีการ ใช้สติปัญญา ใช้ความรู้ความฉลาด และปฏิบัติธรรมะ ตามกระแสธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสอนเถอะ เรามุ่งหมายในการกระทำของเราคือ **เป้าหมาย** เหมือนกับครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นพระสงฆ์ในพุทธศาสนา ที่ท่านปฏิบัติแต่ละองค์แต่ละท่านนี่นะ เรียนรู้ มีความรู้ ความฉลาดแล้วไปทำประโยชน์ให้แก่สังคม วัดวาอารามในประเทศไทยเรามีมากมาย แต่ละวัด แต่ละวัดท่านทำประโยชน์ให้กับสังคมมากมายเหลือเกิน แนะนำสั่งสอน หรือกระทำนำพาให้ลูกหลานได้ความรู้ ความฉลาด จากวัดวาอารามมากมายเหลือหลาย แต่ทำไมหนอคนเรานี่หนอ จึงมองข้ามว่าวัดไม่มีความหมาย โดยเฉพาะคนที่ไม่รู้ไม่เข้าใจไปกล่าวร้ายด้วยประการต่างๆ

อาตมาว่ามันกรรมนะ โยม...เช่น คนมากล่าวร้ายพระพุทธศาสนา มาทำลายพระสงฆ์ อาตมาว่าคงไม่นานเกินรอหรอกโยม คนไหนไม่มีความบริสุทธิ์ใจกับพระพุทธศาสนา ไม่มีความจริงใจ อาตมาเชื่อว่าไม่นานเกินรอหรอก แล้วมีอะไรก็ไม่ทราบเหมือนกัน โดยเฉพาะธรรมที่อาตมาเคยได้เห็นมา โดยเฉพาะพระที่ท่านบริสุทธิ์นะ ท่านมีศีลบริสุทธิ์ ท่านมีธรรมบริสุทธิ์ ท่านปฏิบัติตัวเองให้บริสุทธิ์หมดจดจริงๆ พระที่ท่านปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบตามระบอบของธรรมวินัย ท่านไม่มีเจตนาจะไปรุกรานใคร

ท่านไม่ได้ไปรุกเพื่อคนไหนเลย ท่านมีแต่ไปรุกราน กับกิเลสของท่านเอง ภพของท่านเอง ชาติของท่านเอง กรรมของท่านเอง ท่านไม่ได้ไปรุกรานเพื่อไปเอารัดเอาเปรียบ ไปแข่งดีชิงเด่น ไปแย่งชิงอะไรไม่มี ท่านจะมุ่งมั่นเอาแต่ตัวท่านอย่างเดียว ถ้าท่านปฏิบัติหมดจด จากเครื่องเศร้าหมองแล้ว ลองดูก็ได้มันจะเป็นเหตุ เป็นปัจจัยให้เห็นในปัจจุบันธรรม แล้วก็จะมีการสร้างเวร สร้างกรรมกันมากขึ้นๆ เหมือนตกนรก

ในครั้งพุทธกาลก็มีนะ พระพุทธเจ้าของเราก็ยังโดน อย่างได้ยินข่าวว่าแผ่นดินสูบผู้หญิงก็มี สูบผู้ชายก็มี มันเป็นกรรม มันเป็นอะไรก็ไม่ทราบเหมือนกัน นี่ก็คือสิ่งเหล่านี้ที่เราไม่เห็น ถ้าเราไม่เห็นก็บอกว่ามันไม่มี กรรมไม่ได้ติดปีกมาหรอก อย่าไปดูถูกคุณพ่อคุณแม่ อย่าไปเหยียดหยามผู้มีพระคุณทั้งหลาย เราพยายามทำหน้าที่จะทำอย่างไรให้มันดีที่สุด กับพ่อกับแม่ กับปู่กับย่า กับสังคม กับส่วนรวมหรือกับตัวเองก็เหมือนกัน อาตมาจึงพูดเสมอว่าอะไรเป็นเหตุให้เกิดความทุกข์ก็อย่าพูดเลย รู้ว่ามันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายก็อย่าทำเลย รู้กระทั่งรู้อยู่ก็ยังทำอยู่อย่างนี้ เมื่อไหร่มันจะหมดสักทีล่ะ มันก็เป็นกรรมต่อไปเรื่อยๆ ถ้าไม่เชื่อก็ลองด่ากันทุกวันซิ เช้าก็ด่าเย็นก็ด่า พอเห็นหน้ากันก็ด่ากัน ไม่รู้เรื่องอะไรต่ออะไร ขอให้นึกถึงเวลารักกันบ้างซิ เวลารักกันนี่นะ อะไรก็ดีไปหมด อย่างลูกตัวเล็กๆนี่นะ ยกตูดมันดมได้นะ หอมได้นะ

พอมันโตขึ้นมาด่ามันทุกวัน ทุกวันอยากให้นึกถึงว่าเวลาเจอกันใหม่ๆ เพิ่งรักกัน พูดอะไรก็ดีไปหมด ตกลงปลงใจกันแล้ว โอ้โฮ...มันมีความสุขจริงๆ แล้วทำไมมาเป็นอย่างนี้ มันถึงทุกข์ มีทุกข์จริงๆ ไม่รู้ว่าหลงใหลใฝ่ฝันอะไรนักหนากับสิ่งเหล่านี้ ถ้าพยายามมาดู ดูซิ! ดูตามความเป็นจริง

พระพุทธเจ้าจึงบอกว่า *"อตฺตาหิ อตฺตโน นาโถ"* ตนเป็นที่พึ่งของตนพระองค์ว่าอย่างนั้น ท่านจึงให้เราเป็นที่พึ่งของเรา อย่างอาตมา หวังจะพึ่งพ่อ พ่อก็ตาย หวังจะพึ่งแม่ แม่ก็ตาย เออ... หวังจะพึ่งสามี สามีก็มาหนีซะ หวังจะพึ่งภรรยา ภรรยาก็หายไปอีกแหละ ตายไปอีกแหละ แล้วจะพึ่งใครพระพุทธเจ้าถึงพูดว่า หัดพึ่งตัวเองนั่นแหละ พยายามช่วยตัวเราเองได้ เราทำดีกับคนอื่นได้ เราช่วยคนอื่น คนอื่นก็ช่วยเรา ถ้าเราไม่ทำดีกับคนอื่น คนอื่นจะให้เราได้อย่างไรเล่า ต้องทำดีกับคนอื่นเขาบ้าง บ้านใกล้เรือนเคียงพูดดีกับเขาบ้าง มีอะไรอนุเคราะห์สงเคราะห์กันบ้าง บางทีเราเห็นแก่ตัว บ้านใกล้กัน ก้อนอิฐก้อนเดียวกั้นก็ไม่ถูกกัน มันจะมีความสุขที่ไหน มีแต่ความทุกข์นะซินะ ให้มันเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ไปหมด ให้มันคลุมไปหมดนะ ทุกคนคือญาติของเรา เรามาอยู่กับญาติของเรา ถึงอย่างไรเราก็มีความรู้สึกว่าทุกคนเขาเป็นคนดีกันทั้งนั้นแหละ อาตมามองแล้วไม่เห็นใครเป็นคนไม่ดี ทุกคนเป็นคนดีหมด เพราะฉะนั้นคนเฒ่าคนแก่ก็ดีแบบคนแก่ คนหนุ่มสาวก็ดีแบบหนุ่มสาว เด็กๆก็ดีแบบเด็กๆ

คนกลางคนก็ดีแบบคนกลางคน นี่แหละไม่ใช่ไม่ดีนะ ต้องแยกให้เป็นนะ คุณหมอเขามีความฉลาดเฉพาะตับ เขาก็ดูเฉพาะตับ ตับมีอันตราย มีอะไรเกิดขึ้นเขาก็มาดูแก้ไข หมอมีความรู้เฉพาะหัวใจ หัวใจเป็นปัญหา เขาก็เอาหัวใจมาแก้ไข เขามีความรู้เฉพาะฟัน เฉพาะปาก เฉพาะตา เฉพาะจมูก เขาก็ทำของเขาไป แล้วเขาก็ทำได้ด้วย นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราทำความเข้าใจกับสภาวะที่เป็นจริง เกิดมาแล้วก็ไม่อยากแก่ แก่แล้วก็ไม่อยากเจ็บ เจ็บแล้วก็ไม่อยากตายใช่ไหม พยายามหายามา ลงทุนกัน ที่ไหนเขาว่าหมอดี พากันไป ยาเม็ดละหมื่นก็ซื้อมา แล้วก็มากิน กินแล้วก็ตาย ไม่ใช่กินแล้วหายนะ

อาตมาเห็นว่า ไม่ต้องกลัวหรอกลูก เงินพ่อมี เงินแม่มีไปเลย โรงพยาบาลไหนแพง โรงพยาบาลไหนแพง ที่สุดก็ไปรักษา รักษาให้หายหรือรักษาให้ตาย อาตมาว่ารักษาให้หายมันไม่มีหรอกโยม ส่วนมากรักษาแล้วก็จะตาย ถ้าเป็นโรคชนิดที่ว่า รักษาเงินหมดไปแล้วหลายสิบล้านก็ตาย ถ้าเงินซื้อความตายได้ก็น่าคิดนะ ไม่ใช่กรรมนะ มันคือสิ่งที่ตกแต่งมาแล้ว ไม่มีสิทธิ์ที่จะไปซื้อหรอก อาตมาจึงบอกเสมอว่า คนใดมีกรรมต้านกรรมแล้วไม่มีสิทธิ์ ที่จะหลีกเลี่ยงไปได้ เห็นหน้าพ่อ ไม่เห็นหน้าแม่ ไม่เห็นสามี ไม่เห็นภรรยา ไม่เห็นทำได้ นั่นคือเรื่องของโยมนะ แต่ว่าเรื่องจริง คือ เรื่องความจริง ความจริงมันมีอยู่ในตัวของมันแล้ว

ฉะนั้น กรรมใดที่มนุษย์ทั้งหลายสั่งสมไว้แล้ว กรรมนั้นจะเป็นสิ่งที่นำมาเพื่อความสุข และความทุกข์เอง เราเป็นคนไทยพุทธ มาจุดประกายเรื่องของพระพุทธศาสนาจะดีกว่า เรามาศึกษาข้อมูล เรามาสังเกตที่คนอยู่ด้วยกัน คุณพ่อคุณแม่ มีความเมตตาบริสุทธิ์จริงๆ

อาตมาเห็นว่า คุณพ่อคุณแม่ มีความบริสุทธิ์จริงๆนะ มีความจริงใจกับลูก มีความจริงใจกับบ้านใกล้เรือนเคียง บางคนที่เขามีความรู้ ความฉลาด หรือมีเงินมีทอง เขามีความเมตตาเอื้ออาทร กับคนที่ยากจนหรือความรู้ที่ด้อยกว่า ไม่ใช่ไปรังแก ไปรังเกียจ แม้กับสัตว์ในโลกนะ มันมีหลายชนิดนะโยม จะไปรังแกรังเกียจมันก็เรื่องของมัน ถ้าเราไปชอบมัน ก็เรื่องของเรา ถ้าเราไปเกลียดมันก็เรื่องของเรา แต่สัตว์มันไม่รู้ตัวนะ ว่ามันเป็นอะไรมันก็เป็นของมันอย่างนั้น ขอโทษที่เราเรียกแมวก็ดี สุนัขก็ดี ช้างม้าวัวควายก็ดี มันก็ไม่รู้ว่ามันเป็นตัวอะไร มันก็เป็นสัตว์ที่เกิดมาจากกรรม แต่เรามาตั้งเอาเองว่าเป็นนั้นๆ แต่จริงๆแล้วมันไม่มีอะไร มันเป็นสัตว์ที่เกิดมาจากกรรมแล้วมาใช้กรรมเฉยๆ เกิดมาแล้วก็มาใช้กรรม ตายไปก็เกิดมาใหม่อีก เขาเรียกว่าเรียนรู้ รู้แล้วก็มาปฏิบัติจนกระทั่งจิตของท่าน หลุดพ้นจากกระแสของความทุกข์นั่นแหละ หรือคนเหนือโลก คนเหนืออารมณ์คือ คนเหนือโลกคนเหนือโลกก็คือ คนเหนืออารมณ์ เพราะฉะนั้นอารมณ์ที่ตกอยู่ภายใต้อารมณ์ จึงมีทุกข์ มีแต่ปัญหาใช่ไหม

ปัญหาแต่ละวันๆ เห็นแล้วน่าสงสาร เศร้าทั้งวัน ซึมทั้งวัน บางคนอยู่กับพี่น้องยังมาทะเลาะกัน อะไรต่ออะไร แย่งอะไรกันนักหนา อาตมาจึงหนีมา เพราะเรื่องนี้แหละ เรื่องแย่งสมบัติ เรื่องวุ่นวาย อยากได้เอาไปเถอะ ไม่มีของใครสักคน เดี๋ยวก็ตายหมด ผลสุดท้ายก็ตายเอาไปไม่ได้ เพราะมันเป็นของโลก ไม่ใช่ของเรา เรามีอะไร มีแต่ตัวเปล่าๆนะ ใครเกิดมามีเสื้อผ้ามาด้วย ไม่มี มีแต่ตัวเปล่าๆ แม้แต่สัตว์ในป่ามันยังเกิดมาตัวเปล่าๆ ด้วยซ้ำไป มันก็ยังน่ารักดี แต่เรานี่ถ้าไม่มีเสื้อผ้าใส่จะน่ารักหรือเปล่าก็ลองดูก็แล้วกัน มันเป็นกรรมโยม เพราะนั่นเรามีกรรมเป็นแดนเกิด

เพราะฉะนั้น เรามาศึกษาเรื่องของกรรมดีกว่า และผลของกรรมมันมีจริงๆนะ ฆ่าสัตว์ก็ดี ลักทรัพย์ก็ดี ประพฤติผิดในกามก็ดี หรือมุสาวาทก็ดี ทำอะไรต่างๆก็ดีมันจะมีผล แต่ว่ามันจะเป็นกรรมอะไรก็ไม่ทราบ เราทำเขา เขาทำเรา ทำกันมาแต่ชาติภพไหนก็ไม่รู้เหมือนกัน มันก็เป็นกรรม แต่ว่าทั้งนี้ทั้งนั้นก็ให้มันสิ้นสุด อาตมาปฏิบัติกันว่า เราจะพยายามให้มันอยู่เหนือสิ่งเหล่านี้ ก็คือมันแล้วไปแล้ว ก็ให้มันจบ มันจบแล้วก็มาปฏิบัติที่มันเป็นเรียกว่าเหนือโลก ถ้าเราอยู่เหนือธรรม เหนือโลก คือมันมีวิมุตติของมันโดยธรรมชาตินะ เรียกว่าธรรมชาติ หรือว่าวิมุตติมันคือ ธาตุ ธาตุแห่งผู้รู้ รู้อะไร รู้ว่าทุกข์ มันรู้ว่าเหตุมันเกิดทุกข์ หรือว่ารู้ธาตุ รู้ขันธ์ รู้ตน เมื่อรู้

ทุกสิ่งทุกอย่างแล้วก็ปล่อยวางไว้ตรงนั้น งั้นให้รู้เฉยๆนะ โอ้ย...ช้างตัวนี้มันใหญ่ หรืองาตัวนี้เล็กก็รู้แค่นั้นนะ ก็วางไว้ ทำไมช้างไม่ใหญ่เหมือนแมว แมวไม่ใหญ่เหมือนช้าง เป็นต้น อย่าไปคิดให้มันทุกข์เลยโยม คิดแล้วมันทุกข์ให้มันเป็นของมันอย่างนั้นแหละ เราสบายกว่า ทำไมแมวไม่เหมือนหมา หมาไม่เหมือนแมว อย่าไปคิดให้มันทุกข์เลยโยม ปล่อยไว้มันเรื่องของมัน ถ้าเรามาทำความรู้สึกอันนี้กับอารมณ์ต่างๆ ที่มันเกิดขึ้นกับตัวเรานี่ แต่ละวันๆ ที่เกิดขึ้น ทำไมมันป่วย ทำไมมันเจ็บหนอเรา นั่งก็ไม่ไหว เดินก็ไม่ไหว บางทีกินก็ลำบากนะ เห็นไหม ได้ยินข่าวไหมว่ามียาเยอะแยะไปซื้อยาบ้าน ยารัฐบาลก็กิน กองกันไว้ ไม่รู้ยาไหนต่อยาไหน เยอะแยะ บางทีก็หยิบยาผิดอีกกินเข้าไปตายก็มี มันมั่ว มันมึนไปหมด นั่นแหละคือมันรักษาอย่างไรก็เถอะ ผลสุดท้ายก็ไปใช้กรรม

ฉะนั้น บางคนเกิดมามีกรรมจริงๆ อาตมาเห็นคนฆ่าสัตว์ ฆ่าวัวก็ดี ฆ่าควายก็ดี ฆ่าหมูก็ดี ฆ่าไก่ ชนไก่ก็ดี เห็นจริงๆนะ แม้กระทั่งฆ่าสัตว์บางชนิด ไม่มาก แต่ว่ามันก็เป็นกรรมที่ตามมาสนองจริงๆ เห็นผลในปัจจุบันชัดเจนเลย โอ...ทำไมเป็นวิบากกรรม บางคนทำไมถึงปวดขา ทำไมถึงเจ็บคอ ทำไมถึงปวดหัว โอ้โหมันเป็นอะไรก็ไม่รู้ มันเป็นกรรมจริงๆ บางคนแก้อย่างไรก็แก้ไม่หาย เพราะว่ามันเป็น กรรม พยายามทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ เมื่อทำจนสมบูรณ์แล้ว เมื่อมันหมดจริงๆแล้วมันจะหาย

เอง จริงๆนะ โยม...เราสังเกตว่าเราอยู่โคนต้นไม้ใหญ่ๆ เรานั่งอยู่ในร่มก็ไม่ร้อนนะ แต่เมื่อเราเดินพ้นจากร่มนะ มันจะร้อน เหมือนกับเราอยู่ในที่กำบัง ฝนตกมาเท่าไร่ก็ไม่เปียก พอเราเดินออกมาจากที่กำบังเท่านั้นก็เปียกแล้ว มันพ้นกันง่ายๆนะ มันจะมีจิตที่พ้นจากกระแสที่เรียกว่า กรรมชั่วแล้ว มันก็เป็น กรรมดี **นักปราชญ์บัณฑิตท่านว่า** *"ให้ทำกรรมดีไว้เมื่อยังมีชีวิตอยู่ ตอนตายไปแล้ว จะได้ไปเสวยความดีของตัวเอง"*

เพราะฉะนั้น นักปราชญ์บัณฑิตท่านจึงให้ปฏิบัติ แต่กรรมดีระหว่างกันและกัน กรรมชั่วอย่าไปทำเลย คนกำลังทำความชั่ว เรื่องของพระพุทธศาสนา ถูกย่ำยีด้วยการกระทำ คำพูดดูถูก เหยียดหยาม อาตมาว่า ถ้าหากว่า ดูถูกอย่างที่ไปดูถูกพระ หรือไปว่าพระที่ท่านบริสุทธิ์หมดจดแล้วทุกบทบาท เพราะฉะนั้น **"กรรม"** ทันตาจริงๆนะ เพราะเห็นมาเยอะแล้วว่า พระบางองค์ท่านก็ทำตัวเหมือนกับคนบ้า ทำตัวปึงปังๆ ด่ากัน บางทีก็ทำกันไป ว่าท่านบ้าๆบอๆ แต่ผลสุดท้ายตัวเองเป็นบ้า พระไม่ได้บ้าหรอก บางทีไปดูถูก คนนั้น ดูถูกคนนี้ ตัวเองพินาศหมดเลย มันก็แปลกจริงๆ ชั่วพริบตาเดียว เท่านั้นแหละมันไม่น่าเป็นไปได้ แต่ท่านก็ไม่ได้ว่านะ แต่มันเป็นเอง เพราะกรรมมันแรงนะ เหมือนกับความร้อนของไฟ ความร้อนของพระอาทิตย์ ความร้อนของไฟถ้าเกิดไปอยู่ใกล้มัน ไหม้จริงๆ ไหม้จนตายนะ จะบอกให้

กรรมใดที่มนุษย์ทั้งหลายท่านก็เปรียบเทียบอย่างนั้นแหละ

ฉะนั้น คนเกิดมาจึงมีโรคภัยไข้เจ็บประการต่างๆ เพราะกรรมมันจำแนกไว้ให้เป็นอย่างนั้น บางคนเป็นโรคไส้ โรคพุง โรคตับ โรคไต เครื่องในเวลาตายไปนะสังเกตดูไหม บางคนก็โรคปวดทางหัว ปวดทางขา จนกระทั่งตัดแข้งตัดขาแล้วก็ยังไม่หาย มันทรมานจริงๆ มันทรมานจนอธิบายไม่ถูกเหมือนกับเด็กกับผู้ใหญ่ เด็กเล็กๆ มันไม่รู้คำว่าปวดฟัน ถ้าผู้ใหญ่ตามบ้านนอกของเรา อู้ย...ปวดฟันมันทรมาน...ปวด เคี้ยวนิดเดียว มันสะดุ้งน้ำตาตกเลย มันทรมานจริงๆ

แต่ปัจจุบันนี้ ค่อยยังชั่วหน่อย หมอเขามีความรู้ความฉลาดแล้วเขาสามารถทำให้หายได้ เป็นเมื่อก่อนไม่ได้เลยนะ หายากัน เวลามันโยกโคนถอน มันปวดจริงๆ เห็นคนเฒ่าเขาพูดให้ฟัง บางคนถอนทั้งปากเลยทำใหม่ฟันปลอม แต่ปัจจุบันนี้ไม่มีปัญหาอะไรเพราะว่าหมอเขามีความรู้ ความสามารถ และก็สามารถทำให้หายจากการปวดได้ แต่ก็ถึงกะนั้นก็เหอะ มันไม่เที่ยงมันก็เป็นเหตุให้เกิดความทุกข์ ความวุ่นวายเท่านั้นเอง ทั้งนี้ทั้งนั้นเราจะพยายามเข้าใจว่า ชีวิตของคนเราทุกคนเกิดมาจากกรรม มีกรรมเป็นแดนเกิด มีกรรมเป็นผู้ติดตาม เลือกเอาไม่ได้นะ เราเกิดมาเป็นหญิงก็เป็นหญิงตลอดไป เป็นชายก็เป็นชายตลอดไป ถึงจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไรโดยจิตใจมันก็เป็นอย่างนั้นนะ แต่ธรรมชาติคนเราเกิดมาแล้วเรา

เลือกเกิดไม่ได้อยากเกิดเป็นหญิงก็เป็นไม่ได้ อยากเกิดเป็นชายก็เป็นไม่ได้ มันเกิดมาแล้วด้วยเรื่องของกรรมแต่สิ่งที่เลือกได้คืออะไร คือการกระทำ การกระทำนี่เป็นเหตุให้นำมาเพื่อความสุข การกระทำเป็นเหตุให้นำมาเพื่อความทุกข์ เป็นเหตุให้นำมาเพื่อความรู้ ความฉลาด เป็นเหตุให้นำมาเพื่อความร่ำรวย เป็นเหตุให้นำมาเพื่อความสวยงาม เราก็อยู่ที่การกระทำของเรา ทำให้มันดีวันนี้มันก็ดีวันนี้ เพราะฉะนั้นสิ่งที่เราทำนี้ ก็เพื่อให้รู้แจ้งเห็นจริง ในสิ่งที่เราควรจะรู้จะเห็น เพราะชีวิตของเราก็มีแค่นี้ ผลสุดท้ายก็ไปจากโลกนี้เราพยายามมาทำความเข้าใจกับโลก ทำความเข้าใจกับอารมณ์ให้ได้ ทำความเข้าใจกับสิ่งต่างๆให้ได้ เรียนรู้ เรียนเพื่อรู้จริงๆ รู้แล้วก็พยายามปฏิบัติให้แนวจิตตัวเองให้เป็นอย่างนั้น

เพราะฉะนั้น จิตที่หลุดพ้นจากกระแสมันไม่มีนะความรู้สึกนะ ถ้าหากว่ามันยังไม่พ้นจากกระแสมันก็จะมีความรู้สึกตลอด เหมือนกับเราต้มน้ำเดือดแล้วนี่นะเดือดแล้วมันร้อน น้ำ..มันร้อนอย่าไปจับมันนะ เพราะยังมีความร้อนอยู่ ถ้าเกิดว่ามันไม่ร้อน น้ำก็คือน้ำ มันก็เย็นความร้อนมาจากกระแสอะไร ก็ไม่ทราบเหมือนกัน พอความร้อนหายไปความเย็นก็ปกตินั่นคือปกติ ปกติของจิตคนมันเป็นปกติ อาตมาจึงพูดอยู่เสมอ จิตของคนเป็นปกติคือไม่โกรธ ไม่เกลียด ไม่รัก ไม่ชัง ไม่บาป ไม่บุญ ไม่ดีไม่ชั่ว ไม่คุณ ไม่โทษอะไรเลย ปกติคือแค่รู้อารมณ์

รู้แล้วก็วาง ต่อเมื่อเราไปป้อนข้อมูลต่างๆเข้าไปต่างหาก เมื่อข้อมูลต่างๆเข้าไปแล้วก็เกิดเป็นอย่างนั้นๆขึ้นมา อย่างที่อาตมาเคยพูดอยู่เสมอ รถที่เขาสร้างขึ้นมา แต่ละคันๆนี้เขาเรียกว่ารถบรรทุกนะ ใส่ข้าวก็เรียกว่ารถข้าว ใส่แกลบก็เรียกว่ารถแกลบ ใส่อ้อยก็เรียกว่ารถอ้อย ใส่ไม้ก็เรียกว่ารถไม้ ใส่ปูนก็เรียกว่ารถปูน ใส่อะไรก็เรียกว่ารถอย่างนั้นแหละ มันก็เป็นสิ่งที่บอกว่า สิ่งที่เกิดขึ้นมาเราสามารถที่จะเลือกในการกระทำได้ ในเมื่อการกระทำสิ่งที่เป็นบุญเป็นกุศล ก็จะนำมาทั้งความสุข ทั้งปัจจุบันและอนาคต ปัจจุบันทำดีแล้ว อนาคตก็น่าจะดีนะ คือวันนี้เราดีกับพ่อแม่ กับสังคมแล้ว ต่อไปเราก็ทำความดีอีก ทำทุกวันๆเราก็เห็นอยู่แล้วว่าความดี ความดีของเราก็มีอยู่แล้วนะ ใครจะว่าอย่างไรก็ดีอยู่แล้ว คนที่เกิดมาแล้วเลือกเกิดไม่ได้ก็เลือกการกระทำ ฉะนั้น ศาสนาพุทธของเรา พระพุทธเจ้าก็สอนเรื่องกรรมมิใช่หรือ กรรมใดที่มนุษย์สั่งสมไว้ กรรมนั้นละเป็นเหตุเป็นปัจจัย ให้เป็นติดต่อกันไป กายกรรมมันโยงใยต่อเนื่องกันไปหมด

ฉะนั้น พยายามว่าสิ่งที่เราทำละเป็นกรรม *"กมฺมุนา วฏฺฏติ โลโก"* สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม พระสงฆ์ท่านปฏิบัติทุกองค์ทุกท่านในวัด ท่านมีความรู้ ความฉลาดของท่าน ท่านก็ปฏิบัติของท่าน ท่านมีความรู้ ความฉลาดขนาดนี้ ท่านก็ปฏิบัติอย่างนี้ ท่านก็อยู่ของท่านได้สบาย ก็ไม่มีปัญหาอะไร มันก็อยู่ในฐานะที่เป็นพระสงฆ์

พระสงฆ์มีหน้าที่ ปฏิบัติให้มีศีลธรรม ทำอย่างไรหนอจะสอนญาติโยมให้มีความรู้ ความฉลาดแม้กระทั่งทางมหาเถรสมาคม ก็พยายามมองการณ์ไกลและการณ์ใกล้ ด้วยมองการณ์ไกลทำให้ได้ประโยชน์กับประชาชนอย่างไร ท่านก็สอนให้เป็นหน่วยงานนั้นหน่วยงานนี้ กิจกรรมนั้นกิจกรรมนี้ เพื่อให้เป็นประโยชน์กับสังคม ช่วยกันอย่าอยู่เฉยๆ ท่านก็บอกว่านั้นคือเรื่องของคณะสงฆ์ ท่านทำอย่างนี้เรื่อยๆ ฉะนั้น ก็เหมือนกัน เราเป็นคนพุทธก็เหมือนกันร่วมกัน ช่วยกันอย่างไรให้เป็นประโยชน์ คนเรากระทำเมื่อตอนที่ยังมีกำลังสติ กำลังปัญญา หรือมีความรู้ความฉลาดจริงๆแล้วทำเถอะ ให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมเถอะ เพราะความรู้ ความฉลาดนี้เป็นประโยชน์ต่อสังคม คนมีความรู้ ความฉลาดทำอะไรก็ดีไปหมด คนไม่มีความรู้ความฉลาด ทำอะไรออกมาก็ไม่ได้ผลเท่าที่ควร อย่างที่คุณหมอไม่รู้เรื่องโรคนี่แหละ วินิจฉัยโรคก็ไม่ถูก เผลอๆจ่ายยาผิดอีก ก็เป็นเหตุให้เกิดความทุกข์ถึงตายก็ได้ คนเราก็เหมือนกันแหละนะ ถ้ามีความรู้ ความฉลาดเรื่องไหนก็พยายามทำด้วยความจริงใจเถอะ ถ้าเรามีความจริงใจระหว่างกันและกัน อาตมาว่าอยู่บ้านใกล้เรือนเคียงกันมีความสุขนะ แต่ถ้าหาความจริงใจไม่ได้นะ โลกนี้มันช่างทุกข์เหลือเกิน ทุกข์นะ ทุกข์จริงๆ เพราะการไม่เข้าใจกันทุกข์จริงๆเพราะการอยู่ด้วยกัน แม้กระทั่งสังขารร่างกายก้อนนี้เกิดขึ้นมาแล้วมันก็ทุกข์จริงๆเพราะการป่วยการเจ็บ

ทุกข์เจ็บจริงๆป่วยจริงๆและมันก็ไม่ได้เป็นของใคร มันเป็นของเราเสียด้วย มันทุกข์จริงๆ และทรมานจริงๆ ครวญครางร้องก็ร้องเท่านั้นทำอะไรมันไม่ได้ มันเป็นธรรมชาติเขาเรียกว่าเป็นไปตามกรรม แก่แล้วก็พยายามฝึกความรู้สึก แหมอายุ 70 ปี แล้วนะมันยังหนุ่มยังสาว มองดูเหมือนคนอายุ 50 ปี โอย...ชื่นใจ เขาว่าแค่นี้ก็ชื่นใจแล้ว แต่ตัวเองหารู้ไม่ว่า ไม่ไหวอยู่แล้ว ลุกก็โอย นั่งก็โอย เชื่อเขาหรือเชื่อเราละ ต้องเชื่อตัวเอง ว่ามันว่าไปเรื่องของมัน แต่เรานะมันแก่แล้ว นั่นคือเรื่องของคน

เพราะฉะนั้น ต้องตั้งใจมาปฏิบัติดู มาศึกษาข้อมูลดูว่าการทำดีนี้ มันเป็นผลประโยชน์อะไร ภาษาบ้านเราเรียกว่าทำดี การทำดีระหว่างกันและกัน ยกมือไหว้เขาเขาก็ยกมือไหว้เรา เอาข้าวของให้เขา เขาก็เอาข้าวของให้เรา อย่างคนสมัยก่อนเขาก็มีน้ำจิตน้ำใจ เห็นคนตกทุกข์ได้ยาก หัวบ้าน ท้ายบ้าน เขาก็เสียสละกัน คนละเล็กละน้อย คนละนิดคนละหน่อยให้ไป ป่วยไม่สบายไม่มีเงินรักษา อ้าว...ช่วยกัน ถ้าบ้านเรารวมกัน คนละเล็กละน้อย คนละนิดละหน่อย ไปเข้าโรงพยาบาลช่วยกันดูแลรักษา ดูซิดูซิน้ำใจ น้ำใจเป็นบุญเป็นกุศลเป็นสิ่งที่ประเสริฐนี่แหละ ที่เรียกว่าคนอยู่ด้วยกันเพราะน้ำใจ ฉะนั้น มนุษย์เราเกิดมาเลือกการกระทำด้วยน้ำใจ เพราะการกระทำก็เป็นกรรม กรรมนี้แหละที่เราสั่งสม กรรมดีทนหน่อยนะการทำความดีต้องทนหน่อย ถ้ามิฉะนั้นแล้วภพชาติของเราก็ยังเป็นอย่างนี้

ถ้าเรามีความรู้ความฉลาดจริงๆ ทนจริงๆ ภพชาติของเราก็จะเหลือน้อยลงหรืออาจจะหมดไปก็ได้ ถ้าผู้มีบารมีจริงๆ บารมีสูงสุดๆ อาจจะบรรลุมรรคผลนิพพานอาจจะสิ้นสุดในปัจจุบันชาตินี้ก็ได้ แต่ถ้าหากยังไม่สิ้นสุดก็ขอให้เป็นเหตุเป็นปัจจัยนำไปเพื่อสันติสุขก็พอใจแล้ว คือปัจจุบันธรรมเป็นอย่างนั้นจริงๆ คนสมัยใหม่นี่ยุ่ง คนสมัยใหม่ก็เป็นลูกหลานของโยมนั่นแหละ คนสมัยใหม่เป็นอย่างไร ฟังแล้วปวดหัวไหม เวียนเศียรไหม นั่นแหละคือลูกหลานสมัยใหม่ไปแล้วไปไหน ไปตามเวรตามกรรม ไปตามลมตามแล้งไปตามกระแสของสังคม กระแสของสังคมมันไหลไปอย่างนั้น ก็ไหลไปไหลไปและตกไปเรื่อยๆ ไม่มีทางที่จะดึงขึ้นมาได้หรอก แล้วโยมจะทำอย่างไร ก็ต้องทำใจนั่นแหละเขาเรียกว่าทำใจ เพราะฉะนั้น โลกมันเป็นอย่างนี้เลี้ยงลูกมาก็พยายามจะหวังพึ่งพาอาศัยลูก มันไม่ได้หรอก อย่าไปคิดอย่างนั้น พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้พึ่งพาอาศัยใครนอกจากให้พึ่งพาอาศัยตัวเอง ลูกไม้มันอยู่ในต้นแล้วมันก็หล่นลงมา แล้วมันก็เกิดขึ้นมาใหม่ใช่ไหม พอมันเกิดขึ้นมามันก็มีลูกอีก คนก็เหมือนกัน พอคลอดออกมาแล้ว เลี้ยงโตแล้วก็ไป ไปไหน ไม่รู้เหมือนกัน แล้วเขาก็มีลูกอีก

อ้าว...มันก็ต่อไต่กันอย่างนี้แหละมันจะสิ้นสุดกันตรงไหน มันก็สิ้นสุดตรงนั้นแหละ ถ้าเราหยุดมันก็สิ้นสุด ไม่ต้องไปคิดว่ามันเป็นของกูตลอดไปหรอก มันเป็น

ธรรมชาติจริงๆนะ อาตมาจึงพูดอยู่เสมอ ไม่มีใครบอก ไม่มีใครสอน เพราะธรรมชาติมันจะบอก มันจะสอนเอง เหมือนกับต้นไม้ ถึงเวลามันก็ออกมาจากลำต้น บางทีมันก็ออกมาจากยอด บางทีมันก็ออกมาจากกิ่ง เป็นลูกมาเฉยๆ มันมาอย่างไรก็ไม่ทราบเหมือนกัน แล้วไปยังไงอีกก็ไม่ทราบเหมือนกันคนก็เหมือนกัน สัตว์ก็เหมือนกัน สัตว์ทุกประเภทไม่มีใครบอกใครสอนมันเป็นโดยธรรมชาติของมัน มันจะมีความรัก มันจะมีความใคร่ มันจะมีความโกรธ มันจะมีความเกลียด มันจะมีความอะไรๆต่ออะไร มันจะมีการทะเลาะวิวาทกัน มันเป็นธรรมชาติจริงๆ ถ้าเรามองให้เป็นธรรมะ มันจะเป็นธรรมะไปหมด ก็พยายามมองว่ากรรมของคนอย่างที่เราเห็นนี้เราทำไม่ได้หรอก นี่เป็นกรรม ซึ่งเป็นเหตุนำมาซึ่งความทุกข์ กระทั้งปัจจุบันและอนาคตชาติ คนเราจึงเกิดมาไม่เหมือนกัน คนเกิดมาท้องเดียวกันนะ พ่อเดียวกัน แม่เดียวกัน บางคนดี๊ดี รูปร่างหน้าตาก็สวย การพูดก็เพราะ กิริยา มารยาทก็เรียบร้อย มีนะโยม อาตมาว่าคนนี้มีบุญ แต่ทั้งๆที่พ่อเดียวกัน แม่เดียวกัน เมื่อเกิดมารูปร่างหน้าตาก็ไม่สวยมิหนำซ้ำคำพูดคำจาก็หยาบคายทำอะไรก็ไม่ดี นี่มันเป็นกรรมมาตั้งแต่กำเนิด บางคนเกิดมาก็พิกลพิการ บางคนเกิดมาดีจริงๆ

อาตมาจึงพูดอยู่เสมอว่าบางคนเข้ามาท้องมารดาเท่านั้นข้าวของ เงินทองไหลมา บ้านอยู่เย็นสบาย

เมื่อก่อนยังไม่มีลูกคนนี้ทุกข์ยากลำบากแต่พอลูกคนนี้เข้ามาในท้องเท่านั้นแหละ ทุกสิ่งทุกอย่างมันมีหมดเลย เขาว่าบุญของคนที่มาเกิด เงินทอง ข้าวของ ทรัพย์สมบัติ มีความสุขกันจริงๆ พอมีลูกก็มีความสุข คุณผู้ชายก็มีความสุข คุณผู้หญิงก็มีความสุข เงินทอง ข้าวของก็ไหลมา เทมา แต่บางคนเข้ามาปุบ เมื่ออยู่ในครรภ์เท่านั้นแหละ สามีภรรยาทะเลาะกัน วิวาทกัน บ้านช่องแตกสาแหรกขาด แยกทางอีรุงตุงนัง เสียเงิน เสียทอง วุ่นวายกันไปหมด ไม่รู้อะไรต่ออะไร เห็นไหมแค่มาอยู่ในท้องเฉยๆนี่แหละ มันเป็นกรรม กรรมของสัตว์โลกนี่เราไม่สามารถแยกได้ว่าอะไรเป็นอะไร มันมาจากเหตุปัจจัยอะไร อาตมาจึงว่าไม่มีใครบอก ใครสอน มันเป็นของมันเอง แล้วแต่ชะตากรรม มันจะแยกของมันเอง กรรมดีไปทางนี้นะ กรรมชั่วไปทางนี้นะ สวรรค์ไปทางนี้ นรกไปทางนี้ นิพพานไปทางนี้ ไม่ดีไม่ชั่วไปทางนี้ มันจะแยกเอง เมื่อตายไปแล้วมันจะแยกเอง ไม่รู้ใครไปแยกให้ กรรมมั้ง เหมือนคุณโยมทั้งหลายนี่แหละ นั่งอยู่นี่ทุกคนก็มีกรรมเหมือนกัน พอหนุ่มสาวมันจะมีความรู้สึกว่า ทำไมมันถึงเป็นอย่างนี้ ไม่รู้ใครบอกใครสอน มันไม่มีใครบอกใครสอน มันเป็นกรรมของสัตว์โลกที่พร่องอยู่เป็นนิตย์ ไม่รู้จักอิ่ม

พระพุทธเจ้า จึงให้มาศึกษาข้อมูลตรงนี้และมาปฏิบัติ เมื่อมาปฏิบัติแล้ว จะเห็นว่าตรงนี้แล้ว จะเห็นจริงว่ามันเป็นทุกข์ แล้วภพชาติมันมีจริงๆ ไม่ใช่มันตายแล้วจบนะ

อย่างที่คนปัจจุบันคิดใกล้ๆว่า เออ...ตัวเองตายก็จบ บางทีตัวเองตายไม่พอ ยังฆ่าลูก ฆ่าเมีย ฆ่าลูก ฆ่าผัวอีก ฆ่ากันหมดทั้งโคตรฆ่ากันหมดทั้งตระกูลเลย ไม่ใช่นะ แทนที่เราจะมีความสุขในปัจจุบันกลับมารับผลคือ ความทุกข์ กลกรรมใดที่มนุษย์สั่งสมไว้แล้ว กรรมนั้นแหละมันเป็นกรรมของเขาเอง กรรมดีนี่ ภาษาบ้านเราเรียกว่ากรรมดี ภาษาพระ เรียกว่าบุญกุศล ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เกิดมาจากจิตใจของเรานี่เอง ใจคนมีบุญ ใจคนมีบาป คนไม่มีโรค คนเป็นโรค คนมีบุญกับคนมีบาป มองดูแล้วมันก็อันเดียวกันแหละโยม คนมีบุญก็คือคนนี้ คนมีบาปก็คือคนนี้ เรามาดูซิว่าจิตที่เป็นบาปมันเป็นอย่างไร จิตที่เป็นบุญมันเป็นอย่างไร แค่นี้แหละ เหมือนคนที่เป็นโรค อยู่เฉยๆก็เป็น เมื่อกี๊ก็ยังแข็งแรงอยู่ เมื่อวานก็ยังเห็นกันอยู่ วันนี้ป่วยแล้ว เข้าโรงพยาบาลแล้วรอดไม่รอดก็ยังไม่รู้ เมื่อวานก็ยังดีๆอยู่วันนี้เป็นโรคร้ายแล้ว เมื่อคืนนี้ตายแล้ว เหล่านี้เป็นต้น มันเป็นกรรมอะไรไม่ทราบเหมือนกัน มันเป็นจริงๆนะ อย่าพูดเล่น

พระพุทธเจ้า จึงบอกว่ามนุษย์ทั้งหลาย เกิดมามีกรรมเป็นแดนเกิด มีกรรมเป็นผู้ติดตาม มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย เราทำกรรมดีหรือกรรมชั่วตัวเราเป็นคนรับ ไม่ใช่คนอื่นเป็นคนรับ อาตมาจึงพูดเสมอว่า ตัวเราป่วย พ่อแม่ป่วย คนอื่นกินยาแทนไม่ได้ ขมก็ต้องกิน หวานก็ต้องกิน จะเฝื่อนจะฝาดก็ต้องกินหมด เพราะอะไร

เพราะต้องการหายจากโรค ถ้าเราไม่กินก็ไม่หาย ถ้าให้พ่อแม่อื่นดื่มแทนมันก็หายไม่ได้ ลูกต้องกินซิลูก บางคนกินไม่ได้นะ

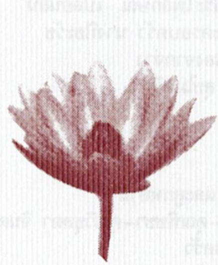
เมื่อสองเดือนก่อน ได้คุยกันกับคนหนึ่ง เขาบอกว่าผมไม่ไหวแล้ว ผมเป็นเบาหวาน อาตมาก็บอกว่ามันจะยากอะไรเบาหวานก็กินบอระเพ็ด กินฟ้าทลายโจรเข้าไปซิไม่กี่มื้อก็หายแล้ว เขาบอกไม่ได้ ผมกินไม่ได้ เกิดมาผมกินไม่ได้ เข้าปากไม่ได้ เข้าปากจะต้องอาเจียน อ้าว...แล้วกันแล้วใครจะกินแทนได้ละ มันก็ต้องกินเอง ถ้าอยากจะหายถ้าไม่กินมันก็ไม่หาย ฉะนั้นคนที่เป็นเบาหวานก็ต้องหาวิธีแก้โดยเอาของขมแก้มันซะ ถ้ากินไม่ได้ก็ไม่รู้จะพูดอย่างไรก็เป็นต่อไป เขาเรียกกรรม มันกรรมบังนิดเดียว ทำดีไม่ได้หรือทำได้ไม่ดีก็มีอยู่กันเยอะแยะไป พยายามทำสิ่งที่เราเรียกว่ากรรมนี่แหละ ทุกคนเรียกว่ากรรม เกิดมาจากกรรม กรรมเป็นแดนเกิด กรรมเป็นผู้ติดตาม ทำอย่างไรหนอเป็นเวรเป็นกรรมอะไรของเราหนอ นั่งบ่น นอนบ่นอยู่นั่นแหละบ่นไปเถอะ บ่นก็ไม่สิ้นสุด มันไม่สิ้นสุดเพราะการบ่น

ฉะนั้น ผู้มีปัญญาเขาจึงทำกรรมดีเอาไว้ เขาทำดีเอาไว้ทำบุญเอาไว้ เกิดมาเขาจึงมีความสุข คนที่เขามีบุญมีกุศล ไม่น่าเชื่อเลยว่า เขามีบุญ มีกุศลจริง เกิดมาก็อยู่บนกองเงินกองทอง เกิดมาแล้วมีความสุขสบาย ไม่เดือดร้อนอะไรเลย สบายไปทุกจุด คุณพ่อเขาก็ดีคุณแม่เขาก็ดี ลูกๆเขาก็ดีไปหมด บุญของเขาจริงๆนะ

เกิดมาเขาก็ไม่ได้สร้างเวรสร้างกรรมอะไร ทำแต่กรรมดีระหว่างกันและกัน ดูแล้วชื่นใจ คนมีบุญ บุญใดกุศลใดที่เราสั่งสมแล้ว บุญกุศลนั้นแหละมันจะเป็นเหตุเป็นปัจจัยนำไปสู่ความสุข ทั้งปัจจุบันและอนาคต อย่าคิดว่าเป็นของสนุกนะ เรามาเรียนรู้พุทธศาสนา เราศึกษาข้อมูลว่าแล้วจะเห็นว่าพุทธศาสนา ควรศึกษาเป็นอย่างยิ่ง ถ้าสามารถเข้าใจพุทธศาสนาอย่างลึกซึ้ง สามารถปฏิบัติธรรมเข้าฌานเข้าญาณได้ รู้เห็นว่าชาติภพมีจริง สวรรค์นรกมีจริง เปรตมีจริง อสูรกายมีจริง ถ้าไปเห็นแล้วจะทึ่งจริงๆ เหมือนเราหลับแล้วฝัน ฝันมีจริง จริงเป็นอย่างไรเราไม่สามารถจะอธิบายให้ใครฟังได้หรอกมันเป็นของเราเอง ฉะนั้นภพชาติมันมีจริง ถ้าใครเชื่อว่ามันมีจริง ก็ปฏิบัติตามกระแสธรรมของพระพุทธเจ้าเถอะ รับรองว่าสุคติ ถ้าปฏิบัติตามความรู้สึกของตัวเอง อาจจะทุกข์คติ แต่ก็ไม่แน่สิ่งที่เราทำนั้นมันเป็นเหตุให้เรามีบุญมีกุศลทั้งปัจจุบันและอนาคตชาติ

วันนี้อาตมาพูดมาก็สมควรแก่เวลา ให้ทุกคนเชื่อเถอะว่า กรรมใดที่มนุษย์สั่งสมไว้แล้วกรรมนั้นย่อมเกิดแก่ผู้นั้นเอง บุญใดกุศลใดที่ญาติโยมทั้งหลายทำมานั้นเขาเรียกว่า กรรม ภาษาพระเรียกว่าบุญกุศลนะ แต่ว่าเก็บข้อมูลไว้ในดวงใจเรานี้แหละ เหมือนต้นไม้ต้นใหญ่ๆ มันจะมีเม็ด มันจะเก็บต้นเก็บดอกเก็บกิ่งไว้ที่เม็ดมัน คนเราก็มีกรรมคือ หัวใจ มันจะเก็บไว้ที่หัวใจ มันจะไป

ถ่ายทอดเกิดขึ้นมาใหม่ ต้นไม้ทุกต้นก็เหมือนกัน มันจะเก็บไว้ที่เม็ดหมด สุดท้ายมันก็จะเกิดขึ้นมาใหม่เป็นต้นเหมือนเดิม เอาละกรรมใดที่มนุษย์ทั้งหลายสั่งสมมาแล้ว กรรมนั้นก็จะเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้นำไปสู่ความสุขความเจริญ ก็ขอยุติการบรรยาธรรมแค่นี้ เอวัง...

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ
การให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง

รายนามผู้ทำบุญร่วมพิมพ์หนังสือแจกในงานทอดกฐิน ประจำปี ๒๕๕๐

วัดบึงลัฏฐิวัน

๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

❀❀❀❀❀

๑	คุณสุโชติ ทัศนกุลวงศ์	บริจาค	๔,๐๐๐	บาท
๒	คุณวเรศ รังสิพราหมณกุล	บริจาค	๓,๐๐๐	บาท
๓	คุณเฉลิม วงษ์ไพร นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสระบุรี	บริจาค	๒,๐๐๐	บาท
๔	คุณวรวุฒิรู้ ชุณหวิสิทธิกิจ บริษัท ที ที วี คอนกรีต จำกัด	บริจาค	๒,๐๐๐	บาท
๕	คุณเสนีย์–คุณสุพัตรา–คุณกฤษณีย์–คุณศศินีย์ บุญประเสริฐ (คุณพ่อทวี–คุณแม่จริยา)	บริจาค	๒,๐๐๐	บาท
๖	พล.ท.ชัยยะวิทย์–พ.อ.หญิง เพ็ญวรินทร์ นวลเพ็ชร และครอบครัว	บริจาค	๑,๐๐๐	บาท
๗	คุณสุรีย์ ทิพย์สุวรรณ–คุณประไพลักษณ์ เปลี่ยนสิน	บริจาค	๑,๐๐๐	บาท
๘	คุณสมพร กฤตฤาหาสน์ และครอบครัว นางปิยะรัช	บริจาค	๑,๐๐๐	บาท
๙	คุณพิภพ–คุณมัทฌาภา แผลงจากจาง	บริจาค	๑,๐๐๐	บาท
๑๐	อุทิศให้ พ่อเจริญ–แม่ยอด สุขไมตรี	บริจาค	๑,๐๐๐	บาท
๑๑	คุณกลอนทอง สุทัศษา	บริจาค	๑,๐๐๐	บาท
๑๒	คุณภัคกร โพธิบุญ	บริจาค	๑,๐๐๐	บาท
๑๓	คุณแม่สังข์ ทองโฉม	บริจาค	๑,๐๐๐	บาท
๑๔	คุณจำปี ทวีผลพัฒนานนท์ และลูกหลาน	บริจาค	๕๐๐	บาท
๑๕	คุณเห้ง–ผศ.บุญช่วย–อ.วิไล–คุณพิชชา–คุณวิชุลดา จินดาประพันธ์	บริจาค	๕๐๐	บาท
๑๖	คุณเฉลา บันเทิง และครอบครัว	บริจาค	๕๐๐	บาท
๑๗	คุณอุบล–คุณสมทรง วิเชียรเทียบ	บริจาค	๕๐๐	บาท
๑๘	คุณสำราญ–คุณประนอม คงถวิล	บริจาค	๕๐๐	บาท
๑๙	คุณนิศานาถ เนตรบารมี	บริจาค	๕๐๐	บาท
๒๐	คุณสมัคร–คุณสายมณี ฮองกุล	บริจาค	๕๐๐	บาท
๒๑	คุณสมจิตร ผาจีน และครอบครัว	บริจาค	๕๐๐	บาท
๒๒	คุณปราณี สูยะศรี และครอบครัว	บริจาค	๕๐๐	บาท
๒๓	คุณสุทัศน์–คุณสายมณี ฮองกุล	บริจาค	๕๐๐	บาท
๒๔	คุณรัตติกร เสงี่ยมงาม และ คุณสมใจ เปาเส็ง	บริจาค	๕๐๐	บาท
๒๕	คุณไพบูลย์–คุณดาราพร–คุณจิตติพล–คุณจิราภา มะอะอุ	บริจาค	๕๐๐	บาท
๒๖	คุณบำรุง นิสะโสกะ	บริจาค	๕๐๐	บาท
๒๗	คุณปราณี แซ่อั้ง	บริจาค	๕๐๐	บาท
๒๘	คุณณัฏฐ์วิตรา คงกระพันธ์	บริจาค	๕๐๐	บาท
๒๙	คุณศรีพร ประสิทธิ์สรจักร์	บริจาค	๕๐๐	บาท
๓๐	คุณยรรยง–น.ส.เกศิณี พิมพ์น้อย	บริจาค	๕๐๐	บาท
๓๑	คุณวันฉัตร–คุณอภิรมย์–ด.ช.ภาคภูมิ–ด.ญ.ภัทราภรณ์ รักษ์สีทอง	บริจาค	๕๐๐	บาท
๓๒	คุณสิงห์ชัย–คุณวีรวรรณ ตัดตะวะศาสตร และ น้องใบเตย	บริจาค	๕๐๐	บาท
๓๓	คุณผดุง–คุณเปรมศรี นิสะโสกะ	บริจาค	๕๐๐	บาท
๓๔	อ.สำเริง–อ.รุ่งนภา–คุณริสา วงษ์สวัสดิ์	บริจาค	๕๐๐	บาท

๓๕	รศ.ละเมียด กรยุทธพิพัฒน์ ประธานพิบูล 07 ลพบุรี	บริจาค	๕๐๐	บาท
๓๖	อ.ประนอม ศรีสุข	บริจาค	๕๐๐	บาท
๓๗	กำนันนิรมล ทิมพิทักษ์ และครอบครัว	บริจาค	๕๐๐	บาท
๓๘	คุณภาณุ–น.ส.จารุณี อุดมภักดี	บริจาค	๕๐๐	บาท
๓๙	คุณพ่อถนอม–คุณแม่พริ้ง ทักธิการ	บริจาค	๕๐๐	บาท
๔๐	คุณสละ–คุณสุภาภรณ์ วิจารณ์ และ ลูก	บริจาค	๔๐๐	บาท
๔๑	คุณสัมพันธ์–คุณสนม สู้ทุกทิศ	บริจาค	๔๐๐	บาท
๔๒	คุณนภดล–คุณอัจฉรา จันทวงษ์	บริจาค	๔๐๐	บาท
๔๓	คุณกรวรรณ มูลเสริฐ	บริจาค	๔๐๐	บาท
๔๔	รศ.กรรณิกา พนัสอำพล คณะบดีคณะคุรุศาสตร์ จ.ยะลา	บริจาค	๔๐๐	บาท
๔๕	คุณสมานใจ วงษ์ศรี	บริจาค	๓๐๐	บาท
๔๖	คุณโกศล–คุณจิตรา ศิริพงศ์ประพันธ์ และลูกหลาน	บริจาค	๓๐๐	บาท
๔๗	คุณประนอม เฟื่องลิขิต	บริจาค	๓๐๐	บาท
๔๘	คุณสมนึก แซ่ลิ้ม และครอบครัว	บริจาค	๓๐๐	บาท
๔๙	คุณขวัญใจ ช่างจงประดิษฐ์	บริจาค	๓๐๐	บาท
๕๐	คุณศานิตย์–คุณศิริวรรณ–คุณทักษ์พิชญ์ ลิ่มนรรัตน์	บริจาค	๓๐๐	บาท
๕๑	คุณสุรชาติ–คุณเอื้อมพร–คุณปิยะณัฐ วิเชียรพงษ์	บริจาค	๓๐๐	บาท
๕๒	ผศ.คม–คุณชนิกานต์ ศรีนุเคราะห์	บริจาค	๓๐๐	บาท
๕๓	คุณประนอม อุบลแย้ม	บริจาค	๓๐๐	บาท
๕๔	คุณอารี วิจิตรหงษ์	บริจาค	๓๐๐	บาท
๕๕	ครอบครัว ไชยเดช	บริจาค	๓๐๐	บาท
๕๖	พ.ท.สำเภา–พ.ท.หญิงลัดดา วรรณภักตร์	บริจาค	๓๐๐	บาท
๕๗	คุณวิจิตรา ไชยขันธ์	บริจาค	๓๐๐	บาท
๕๘	คุณเศรษฐวัฒน์ คุณปราณิสา เราจนานนท์	บริจาค	๓๐๐	บาท
๕๙	พ.ต.อ.กมล–คุณลัดดา พลไชยฤทธิ์	บริจาค	๓๐๐	บาท
๖๐	ผช.สมผัส นวลแก้ว โรงเรียนคณะราษฎรบำรุง จ.ยะลา	บริจาค	๓๐๐	บาท
๖๑	คุณจรัล พรเณร	บริจาค	๓๐๐	บาท
๖๒	พ.ต.ท.หญิงนุกูล ปลอดดี	บริจาค	๓๐๐	บาท
๖๓	คุณบุญมี กุลเมือง	บริจาค	๒๐๐	บาท
๖๔	คุณประภาศรี โต๊ะเงิน	บริจาค	๒๐๐	บาท
๖๕	คุณละเอียด ถนอมกาย	บริจาค	๒๐๐	บาท
๖๖	คุณบัวเรียน วงษ์ศรี	บริจาค	๒๐๐	บาท
๖๗	คุณมณี ศรีเผือก	บริจาค	๒๐๐	บาท
๖๘	คุณบุญเกิด สมบูรณ์ และลูก	บริจาค	๒๐๐	บาท
๖๙	คุณสงัด–คุณสุนทรี กัลยานี	บริจาค	๒๐๐	บาท
๗๐	คุณสมปอง คุณสมบัติ อินทร์จันทร์ และลูก	บริจาค	๒๐๐	บาท
๗๑	คุณสุรพล คุณมยุรี โลห์นิมิต และครอบครัว	บริจาค	๒๐๐	บาท
๗๒	คุณจันทร์สม–คุณสมมวล สุริยะสา	บริจาค	๒๐๐	บาท
๗๓	คุณอาภา บัวหงษ์	บริจาค	๒๐๐	บาท
๗๔	คุณทิพวัลย์ ศิลป์สกุลสุข–คุณปุญชรัศม์ ศิรแก้ววิบูลย์	บริจาค	๒๐๐	บาท
๗๕	คุณอุทิตย์ ศรีทอง	บริจาค	๒๐๐	บาท
๗๖	คุณสุนันท์ พึ่งนุสนธิ์	บริจาค	๒๐๐	บาท
๗๗	คุณสุรภี พึ่งนุสนธิ์	บริจาค	๒๐๐	บาท

๗๘	คุณเศรษฐสิทธิ นราทอง	บริจาค	๒๐๐ บาท
๗๙	คุณวิสน-คุณสนมพวง สุดรัก	บริจาค	๒๐๐ บาท
๘๐	คุณราตรี เที่ยงเจริญ	บริจาค	๒๐๐ บาท
๘๑	คุณภาวินี กองแก้ว	บริจาค	๒๐๐ บาท
๘๒	คุณสมชัย-คุณทวี เอี่ยมองค์	บริจาค	๒๐๐ บาท
๘๓	คุณประไพ ปัญญาโฉม	บริจาค	๒๐๐ บาท
๘๔	อ.บุญสม-อ.อัมพร-คุณจตุรงค์ สุกใส	บริจาค	๒๐๐ บาท
๘๕	คุณเลิศ-คุณอุไรวัลย์-คุณบุศรา ภาคสุวรรณ	บริจาค	๒๐๐ บาท
๘๖	คุณสมภพ-คุณวิไลรัตน์ สู้ทุกทิศ	บริจาค	๒๐๐ บาท
๘๗	คุณสมบุญ แสงทองล้วน	บริจาค	๒๐๐ บาท
๘๘	คุณเพลินพรรณ ตาลสอน และครอบครัว	บริจาค	๒๐๐ บาท
๘๙	แม่ชีอุบล-คุณเบญจมาภรณ์ คุ้มประดิษฐ์	บริจาค	๒๐๐ บาท
๙๐	คุณเมธา ด้วงจาด	บริจาค	๒๐๐ บาท
๙๑	คุณเกษม เฉลิม	บริจาค	๒๐๐ บาท
๙๒	พ.ท.ทองเจือ-คุณราตรี ประเสริฐสุข	บริจาค	๒๐๐ บาท
๙๓	คุณแม่บุญมี การจูลศรี	บริจาค	๒๐๐ บาท
๙๔	อ.พิสมัย ประทับศักดิ์	บริจาค	๒๐๐ บาท
๙๕	คุณนวลน้อย ไทยศิริ	บริจาค	๒๐๐ บาท
๙๖	คุณครรชิต อินทสร	บริจาค	๒๐๐ บาท
๙๗	คุณลำดวน นวลเพ็ชร์	บริจาค	๒๐๐ บาท
๙๘	แพทย์หญิงพูลทรัพย์ จุลฤกษ์	บริจาค	๒๐๐ บาท
๙๙	คุณวิรัตน์ จันทร์ลาย	บริจาค	๒๐๐ บาท
๑๐๐	คุณยายยินดี ณ ตะกั่วทุ่ง	บริจาค	๒๐๐ บาท
๑๐๑	ผศ.บัญชา-คุณทิพย์ประภา ทรัพย์ประเสริฐ	บริจาค	๒๐๐ บาท
๑๐๒	น.ส.สมอนงค์-น.ส.รัชนีวรรณ จินดาประพันธ์	บริจาค	๒๐๐ บาท
๑๐๓	คุณไสว-คุณจินดา สาธุธรรม	บริจาค	๒๐๐ บาท
๑๐๔	คุณอุเทน-คุณนันทนา-ด.ช.ทินกร สาธุธรรม	บริจาค	๒๐๐ บาท
๑๐๕	คุณอนุรุทธิ์-คุณสมใจ เฟื่องฟู	บริจาค	๒๐๐ บาท
๑๐๖	คุณเกษม-น.ส.ศิริภัค พิมพ์น้อย	บริจาค	๒๐๐ บาท
๑๐๗	คุณนิภา งามสม	บริจาค	๒๐๐ บาท
๑๐๘	คุณทองคำ อรรถลาภี	บริจาค	๑๐๐ บาท
๑๐๙	คุณบุญเลิศ พันธ์อินทร์	บริจาค	๑๐๐ บาท
๑๑๐	คุณอุดร มะลิ	บริจาค	๑๐๐ บาท
๑๑๑	คุณสายัณ เกลียวประเสริฐ	บริจาค	๑๐๐ บาท
๑๑๒	คุณจำปา น้อมไทสง	บริจาค	๑๐๐ บาท
๑๑๓	คุณนงลักษณ์ พีพานิช	บริจาค	๑๐๐ บาท
๑๑๔	คุณนวพร ทับทิมทอง	บริจาค	๑๐๐ บาท
๑๑๕	คุณบรรจง-คุณรัชดา ไชยชนะ และครอบครัว	บริจาค	๑๐๐ บาท
๑๑๖	คุณอร ศิวโกเศศ	บริจาค	๑๐๐ บาท
๑๑๗	คุณศรีสุดา ชาตรีกำแหง	บริจาค	๑๐๐ บาท
๑๑๘	คุณสะอาด บริพันธ์	บริจาค	๑๐๐ บาท
๑๑๙	ครอบครัว แก้ววิจิตร (ปอย ป้อ ปอนด์)	บริจาค	๑๐๐ บาท
๑๒๐	คุณสุดารัตน์ พัฒนวิบูลย์ และ คุณสฤษธิ ตะระการ	บริจาค	๑๐๐ บาท

๑๒๑ คุณพิมนภา ปลื้มจิต	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๒๒ คุณจำรูญ สมมาตร	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๒๓ คุณทัศนีย์ นาคประทุม	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๒๔ คุณฉลวย ปลื้มปัญญา	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๒๕ คุณสุคนธ์ คำศรี	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๒๖ คุณไสว คำศรี	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๒๗ คุณละออ อินทร	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๒๘ คุณอนงค์ บุญรอด และครอบครัว	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๒๙ คุณนิด พิมพ์ชาติ	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๓๐ คุณประจวบ พลอินทร์	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๓๑ คุณชูศรี พรหมภักดี	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๓๒ คุณศรีจันทร์ นุตกำแหง	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๓๓ คุณสะอาด อบรา	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๓๔ ด.ช.คนัสนันท์-ด.ช.ธนวินทร์ เอี่ยมองค์	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๓๕ คุณนันทฉัตร ตั้งจอหอ	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๓๖ คุณฐิตินันท์ ตั้งจอหอ	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๓๗ คุณสมใจ คูณนนท์	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๓๘ คุณอรพิน และครอบครัว	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๓๙ คุณสมจิตร สมเนตร	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๔๐ คุณอ่อนจันทร์ เคลื่อนไทยสงฆ์	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๔๑ คุณสะอาด วงษ์สวัสดิ์	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๔๒ คุณประทุม ภู่ทอง	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๔๓ คุณยุพิน สุขสัจจี	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๔๔ คุณสวาท ธรมธัช	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๔๕ คุณสมใจ ว่องไว	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๔๖ ด.ช.อนุรักษ์ แสนทวีสุข และครอบครัว	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๔๗ คุณสมพงษ์ ใยบัว	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๔๘ คุณไพโรจน์ พรหมมา	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๔๙ คุณสรสวรรค์ เจริญสุข	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๕๐ คุณคมสัน คุณณัฐนิดา เอี่ยมองค์	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๕๑ คุณจรูญ จุโฬทก	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๕๒ คุณพวง พรหมมา	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๕๓ อุบาสิกาพยุง ทรัพย์เมฆ	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๕๔ อุบาสิกาประกอบ สุนาวี	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๕๕ คุณบุบผา จันทร์กระจ่าง	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๕๖ ยายสละ เปี่ยมอัมพร	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๕๗ คุณอาภรณ์ ชุมทรวง	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๕๘ คุณบุญเรือน แคพฤกษ์	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๕๙ คุณสำเนียง เทศถมยา	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๖๐ คุณอรุณศรี ชมเชย	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๖๑ คุณชุลีรัตน์ วรแสน	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๖๒ คุณประพิศศรี เพชรน้อย	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๖๓ คุณสมหมาย คงสมอาจ	บริจาค	๑๐๐	บาท

๑๖๔ คุณดรุณศรี แจ้งเอี่ยม	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๖๕ คุณอุไรศรี จันทรภูมิ	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๖๖ คุณพิศวาส สุทธนบุตร	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๖๗ คุณประพลศรี ปัญญา	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๖๘ คุณจินตนา บุญมาก	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๖๙ คุณจรูญ จีรจิตต์	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๗๐ คุณสำอางค์ ไม้ประดิษฐ์	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๗๑ คุณนิสิต พาหุกาญจน์	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๗๒ พ.อ.ศักดิ์ชัย-คุณปิ่นไพร ศิริ	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๗๓ คุณรำพึง สินธุชัย	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๗๔ พ.อ.เที่ยง-คุณวรัญญา เทพสุดา	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๗๕ คุณกรวรรณ บุญบำรุง	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๗๖ คุณเพ็ญศรี พรรณแจ่ม	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๗๗ พ.ต.ไพบูลย์ แสนทวีสุข	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๗๘ คุณวัลลภา เฉลิม	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๗๙ คุณสีนวล คุณพิโน	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๘๐ คุณทองมา รวงผึ้ง	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๘๑ คุณสง่า-คุณเจือ อยู่เกษม	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๘๒ คุณสุเทพ-คุณพงษ์จันทร์ พิศพืชพันธ์	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๘๓ คุณกาญจนา วีระมงคลเลิศ	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๘๔ คุณแม่บุญส่ง ไกรไทย	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๘๕ คุณน้อย ไกรโคกสูง	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๘๖ ครอบครัว ลุงต๋อง (คุณสมบูรณ์-คุณสมใจ มีนาค)	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๘๗ คุณประดิษฐ์ มุกดารา และครอบครัว	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๘๘ คุณอังสนา ศรีสุข	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๘๙ คุณอรวรรณ แสงภักดี	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๙๐ คุณณิชชาภัทร เล้มสำราญ	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๙๑ คุณน้ำทิพย์ เจียรประดิษฐ์	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๙๒ คุณสุจิตร พิมพ์ทอง	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๙๓ คุณสำอางค์ ทักธิการ	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๙๔ คุณวัฒนา ทักธิการ	บริจาค	๑๐๐	บาท
๑๙๕ คุณวิรัตน์ คุณสุพิชชา คุณสุทธิพงศ์ ศรีแก้ว	บริจาค	๖๐	บาท
๑๙๖ คุณสำเนา ระดาดาษ	บริจาค	๖๐	บาท
๑๙๗ น.ส.มาลี ธนพานิช	บริจาค	๖๐	บาท
๑๙๘ คุณทวี มะละเจริญ	บริจาค	๕๐	บาท
๑๙๙ คุณทองใบ สุรีย์	บริจาค	๕๐	บาท
๒๐๐ คุณประดิษฐ์ แสงสุริยะ	บริจาค	๕๐	บาท
๒๐๑ คุณนิวัล แก้วกนก	บริจาค	๔๐	บาท

รวมเป็นจำนวนเงิน ๕๙,๔๗๐ บาท

สถานีวิทยุชุมชนวัดบึงลัฏฐิวัน

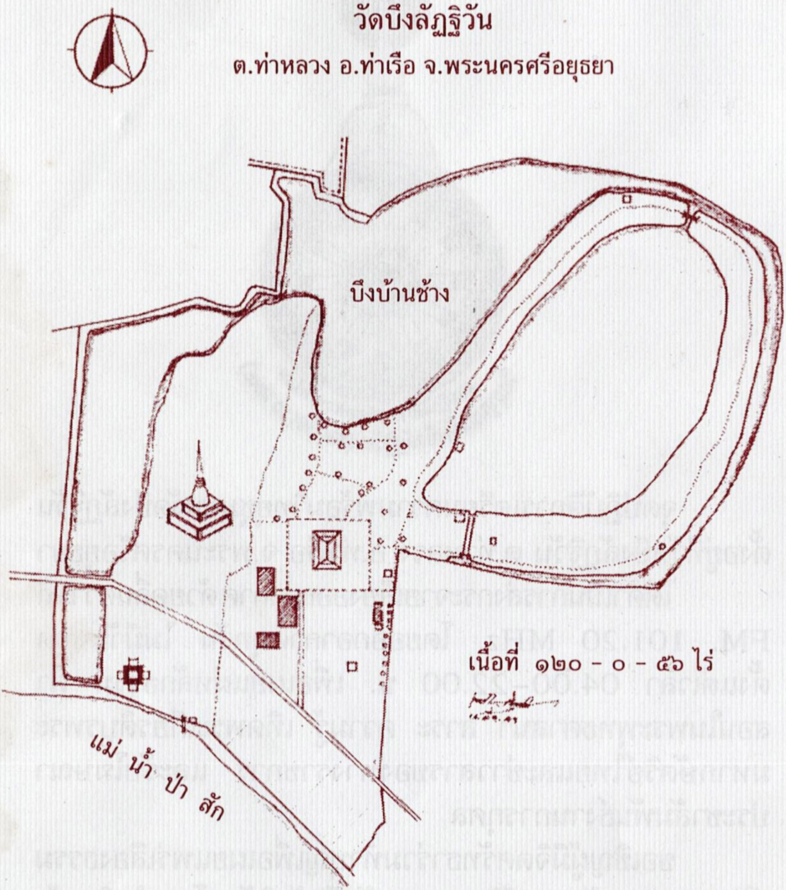
จุดปฏิบัติการเตรียมความพร้อมวิทยุชุมชนวัดบึงลัฏฐิวัน ตั้งอยู่ที่วัดบึงลัฏฐิวัน ต.ท่าหลวง อ.ท่าเรือ จ.พระนครศรีอยุธยา

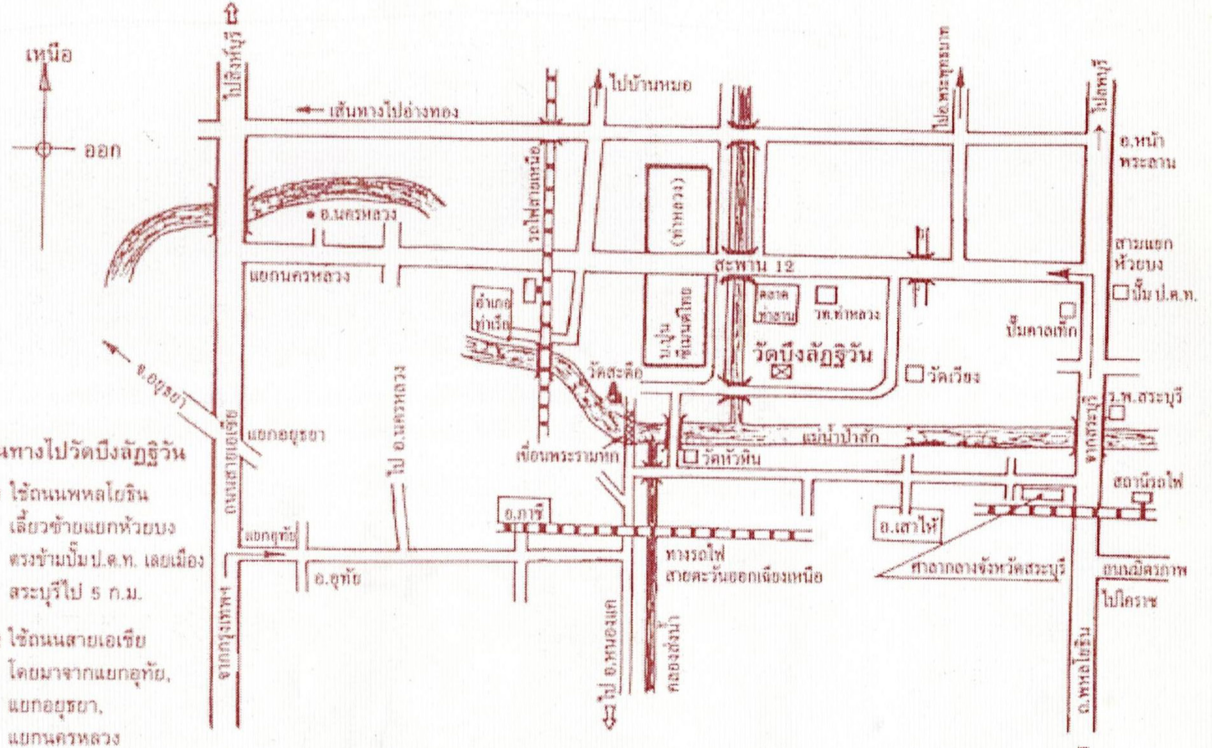
ได้ดำเนินการส่งกระจายเสียงออกอากาศ ด้วยคลื่นความถี่ FM. 101.20 MHz. โดยออกอากาศทุกวัน ไม่มีวันหยุด ตั้งแต่เวลา 04.00–22.00 น. เพื่อเผยแผ่หลักธรรม คำสอนในพระพุทธศาสนา สาระ ความรู้ เทิดพระเกียรติบูรพระมหากษัตริย์ไทยและข่าวสารของทางราชการ และรับโฆษณาประชาสัมพันธ์งานการกุศล

ขอเชิญผู้มีจิตศรัทธาร่วมทำบุญเพื่อเผยแพร่เสียงธรรมเป็นธรรมทานกับสถานีวิทยุชุมชนวัดบึงลัฏฐิวัน โดยนำเงินเข้า **บัญชี วิทยุชุมชนวัดบึงลัฏฐิวัน FM. 101.20 MHz. ธนาคารกรุงไทย สาขาท่าลาน เลขที่บัญชี 136 0 07504 6** สอบถามรายละเอียดที่ โทร. 035–342263

วัดบึงลัฎฐิวัน

ต.ท่าหลวง อ.ท่าเรือ จ.พระนครศรีอยุธยา

แผนที่เดินทางไปวัดบึงลัฏฐิวัน

เส้นทาง 1 ใช้ถนนพหลโยธิน
เลี้ยวซ้ายแยกห้วยบง
ตรงข้ามปั๊ม ป.ต.ท. เลยเมือง
สระบุรีไป 5 ก.ม.

เส้นทาง 2 ใช้ถนนสายเอเชีย
โดยมาจากแยกอุทัย,
แยกอยุธยา,
แยกนครหลวง

หมายเหตุ : อยู่ใกล้บริษัทปูนซีเมนต์ไทย จำกัด
(ท่าหลวง)

วัดบึงลัฏฐิวัน ต.ท่าหลวง อ.ท่าเรือ จ.พระนครศรีอยุธยา 18270
โทร./แฟกซ์ 0-3534-1839

นิพฺพานํ ปรมํ สุขํ
นิพพาน เป็นสุข อย่างยิ่ง